

X.

1964

Štev. 3.

Marec

Leto XIII.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

Usanovljen leta
1952

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

Samo ŠEST kompletnih zbirke (po štiri knjige) so nam mogli poslati. Imajo pa še nekaj posameznih: TREBUŠNIK in IZ ŽIVLJENJA. Ti dve knjigi se bosta torej lahko dobili pri nas — cena bo 12 šilingov s poštnino.

Za prihodnje leto bomo pa število naročenih mohorjevkih povečali. Letos se je izkazalo, da so zelo priljubljene. Upamo, da se navdušenje do božiča — ne bo ohladilo . . .

NA PONUDBO IMAMO FINŽGARJA

Vse zvezke — razen III. in IV., ki sta pa naročena, lahko dobite takoj in vsakemu je cena EN FUNT in 2 šilinga za poštnino.

NADALJE PRIPOROČAMO:

THIS IS SLOVENIA v angleščini z mnogimi slikami. — £ 1-10-0.

LJUDJE POD BIČEM, spisal Karel Mauser, najnovejša njegova knjiga. — £ 1-10-0.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poštnina).

A.M. SLOMSEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

RICCOTTI: Življenje Jezusovo. Izdala Mohorjeva v Celovcu kot izredno izdanje svojih knjig. Svetovno priznано odlično delo. — Cena £ 2-10-0 in poštnina 2 šil.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI. — Doživljaji Slovencev v himalajskih gorah. Spisala Bertonec in Arko. Velje zanimivo! — £ 1-10-0.

POVESTICE — Iz zbirke spisov pisatelja Stanka Majcena. Izdala Slov. Kulturna Akcija. — Vezana knjiga — £1-0-0

NOVELE IN ČRTICE — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. Izdala Mohorjeva v Celju. Vezana knjiga £1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOVI. — Zbirka najboljših črtic v emigraciji. Izdala SKA. Vezana knjiga £1-0-0.

ZEMLJA — zelo lepa povest Karla Mauserja — 6 šil.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča. Oceno napisal L. Klakočar v julijski številki MISLI. — £ 1-0-0

KAR PO DOMAČE — Zelo zanimiva in šaljivo poučna knjiga. Izdala Baragova založba v Argentini — £1-0-0.

HEPICA — vesela povest o gorenjski papigi. Izdala Sl. Kult. Akcija — Cena £1-0-0.

UPORNIK MATJAŽ. Povest Karla Mauserja. — 10 šilingov.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanke Cajnkarije iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.
Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

S I V I D N E V I — spisal Marko Kremžar, izdala Slov. Kulturna Akcija v Argentini. Odlično delo, ne odložiš, dokler ne prebereš do zadnje strani. Cena £ 1-0-0, poštnina 1 šil.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

LETO XIII.

MAREC, 1964

STEV. 3

ZMAGA IN ŽIVLJENJE

"SMRT IN ŽIVLJENJE STA SE SPOPRIJELA v prečudnem dvoboju. Gospod življenja je umrl, kraljuje živ."

V teh besedah cerkvenega bogoslužja je jedrnat izražen ves pomen velikega tedna in same velike noči. Kristus — Gospod življenja — se je za časek prepustil smrti, da bi se iz njegove smrti rodilo življenje. Novo življenje — otrok božjih.

Kristus, ki je po smrti spet vstal, ne umrje več. Njegovo ponovno življenje je nepremagljivo. "Smrt, kje je tvoje želo? Smrt, ke je tvoja zmaga?" Kakor velja to za Kristusa, velja enako za vse otroke božje. Ni se jim več bati smrti. V Kristusu je njihovo življenje, v Kristusu je nemogoča zmaga smrti.

Odkar je Kristus vstal, je prenehal prečudni spopad med življenjem in smrtjo. Ostal je pa še za nas vse spopad med dobrim in zlim, med hojo za Kristusom in hojo od njega proč. Tudi to je prečuden spopad in nikogar ni, ki bi se mu ne bilo treba tako spoprijeti. Končna zmaga je zagotovljena vsem, ki se spoprimejo z zlom pod zastavo Vstalega.

V srcih vseh nas poedincev se odločuje usoda tega spoprijema. Življenje je boj in vsak se ima sam odločiti v svojem srcu, s kakšnim orožjem posega v ta boj. Boriš se s Kristusom, zmaga bo tvoja. Boriš se brez njega — niti ni treba, da proti njemu — podlegel boš! Tretje poti ni. Vsak dru-

gačen poskus ti prinese poraz in z njim končno pogubo.

Usoda tega spoprijema se odločuje v družbi, najprej v družini. Nekaj ogromno velikega je poslanstvo družine. Oče in mati ne obdelujeta mrtve snovi kot jo obdeluje kipar, oblikovati morata žive umetnine, otroke po božji podobi ustvarjene, ki so pri krstu vsrkali vase dih božjega življenja.

Usoda tega spoprijema je v celih narodih, v državah po širnem svetu. Vsak narod ima svoje poslanstvo na zemlji, naj bo še tako majhen, naj bo še tako neznamenit. Tudi v mednarodnih zadevah naj bo pogled obrnjen v Vstalega, da bodo narodi izpolnili svoje poslanstvo.

Velikonočna skrivnost! Za vse, ki jo hočejo prav razumeti, pomeni zmago, pomeni življenje!

VESELO ALELUJO

naročnikom in bralcem!

MISLI

PASIJONSKA IGRA in spomini

Karel Mauser

Pričujoči članek je prinesla Ameriška domovina pred leti kot pisateljevo vabilo na igro PASIJON, ki so jo priredili v Clevelandu. Je pa tako lepo zamišljen, da se prav lahko razume tudi kot vabilo na praznovanje velikega ali SVETEGA TEDNA, ko nam Cerkev kliče v spomin mogočne dogodke v zvezi z veliko nočjo. — Ur.

CLEVELAND, O. — PRVIČ SEM VIDEL PASIJON v kraju mojih najlepših otroških spominov, v kraju, ki mi je ostal v srcu vsa ta dolga leta — v Podbrezjah. Bil sem otrok in gostač v Matijevčevi kajži. Za veliki teden je Poglajnov Janez od nekod prinesel skioptične slike Kristusovega trpljenja. Pri Matijevcu smo se zbrali. Matijevka je obesila na steno staro platneno rjuho in nanjo je pokladal Poglajnov tiste svoje slike. Tam sem videl prvič Judeža, ki je Boga prodal za trideset srebrnikov, in sem videl Petra z lepo brado in Marijo, kakor je na podobicah. Takrat so se mi zdele slike neznanstveno lepe. Kakšne so bile v resnici, danes ne vem.

Človek, še najslabši, še tak, ki je Boga prodal za trideset srebrnikov, čuti, da je v Veliki noči nekaj velikega. Vstajenje narave, ki jo je bučeči pomladni veter vzdignil iz dremavice, se nehote oprime tudi take duše. Za človeka, ki veruje, pa je Velika noč praznik.

Todle pogrešamo starih ragelj, pogrešamo starih navad in morda bi skoraj res ne spadale na te široke ceste tako, kakor so spadale na naše steze doma. Vendar se mi kljub vsemu zdi, da spada v to široko življenje, ki ga tu živimo, pasijonska igra. Množice, ki se oklepajo Boga, in farizeji in saduceji, ki ga kolnejo in iščejo prilike, da bi ga ujeli. Življenje skoraj v dveh tisočletjih se dejansko v osnovi ni spremenilo. Ostalo je enako in človeška duša je čudo, ki je nikoli nihče do kraja ne bo doumel. V teh dušah raste ljubezen in sovraštvo in te duše se odločajo za krščansko misel in proti krščanski misli.

Toda naj bo tako ali tako, misleč človek se bo znova in znova vračal k vprašanju vere, tudi tisti, ki hoče verjeti, da je ni, da si jo je nekdo izmislil. Ko srce odpove službo, ko se boleznijo lotijo telesa in ostane samo še jama — tedaj se mnogi

vrnejo v otroška leta in skušajo obnoviti, česar so se tedaj iz srca veselili. Na raztrgano platno življenja, kakor tam pri Matijevcu, prihajajo slike in malo jih je, ki ob teh slikah ne bi našli poti k stari dobri veri, ki jih je некоč osrečavala.

Če popravim star slovenski rek v toliko, da rečem: Besede mičejo, podobe vlečejo, potem smem upati, da bomo trpeli s svetlo sliko v pasijonu: s slepcem. Slep je našel svojega Boga, ki so ga sili, ki so videli na obe očesi, zatajili in ga prodali. Videli bomo Poncija Pilata, sicer poštenega človeka, toda strahopetneža, ki je zavoljo strahu in skrbi za dober položaj cesarskega namestnika umil roke in dal Boga ubiti. Srečali bomo Petra, ki je sicer kar mimogrede trikrat zatajil Boga, pa se tudi po Petrovo skesal. In Judeža, ki je sanjal o božjem kraljestvu, kakor da bo to paradiz, kjer bosta tekla mleko in med in bo on med oblastniki.

Polno podob bo vstajalo na odru. Vzete iz svetega pisma, postavljene pred nas po človeško. Toda jedro, besede bodo take kakor stoje zapisane v Knjigi knjig.

In to je cena pasijona. Besede niso naše, večna načela so, zavoljo katerih se je svet razdelil na dve polovici, so načela, ki so postavljena od Boga v padeč in vstajenje mnogih.

Težka je pasijonska igra, težka že za poklicne igralce. Koliko je težav, ve tisti, ki hodi na vaje. Koliko križev zavoljo odra, ni prilike za skrbno vajo. Zelja pa je iskrena, kakor je bila некоč v pasijonskem klubu: slovenskemu človeku predstaviti slovenski pasijon. Da bi vsak, star ali mlad, podoživel po domače lepoto velikega tedna in stopil v veliko noč z občutkom, da je v srcu obnovil prvi veliki teden na svetu.

Prepričan sem, da se bomo Slovenci zbrali za to priložnost. Vsak s svojo mislijo v srcu, vsak s svojim namenom, toda vsi v zavesti, da pomeni Velika noč v slovenski duši pravo vstajenje.

Nas vse čaka некоč veliki teden. Za nekoga bo morda trajal dolga leta. V tistem velikem tednu bo morda zagorela misel, ki se bo vžgala v nas ob gledanju pasijona. Včasih je ena sama misel, ki je dovolj globoka, pa spremeni naše gledanje. Bog daj, da bi se vsakemu izmed nas vžgala!

Naj bo pasijon naša lepa priprava. Preprosta, notranja in taka, da bo držala.

MOJI PRAZNIČNI SPOMINI

H. Stanojkovič

KOMU SE O PRAZNIKIH ne vračajo misli v lepa mladostna leta? Tako tudi meni. Na primer na našo staro teto Zefo. Res že desetletja mirno počiva na Rokovškem pokopališču, pa moj spomin jo z lahkoto prikljče nazaj v življenje, kadarkoli se mu zazdi. In to ni na redke čase, o praznikih pa že kar mora biti.

Vzemimo naše nekdanje zimske večere. Brala nam je knjige in smo jo poslušali kot prerokinjo. Najrajši nam je brala življenje svetnikov. Posebno tistih, ki so jim bile cerkve v okolici posvečene. Postali so nam domači. Posebno še, ko je znala razne lepe čudeže pripisati tudi cerkvam, ki so naši svetniki v njih stolovali. Znala je dosti legend o svetih rečeh, pa jih je naobračala na naše cerkvice, da so nam bile bližje.

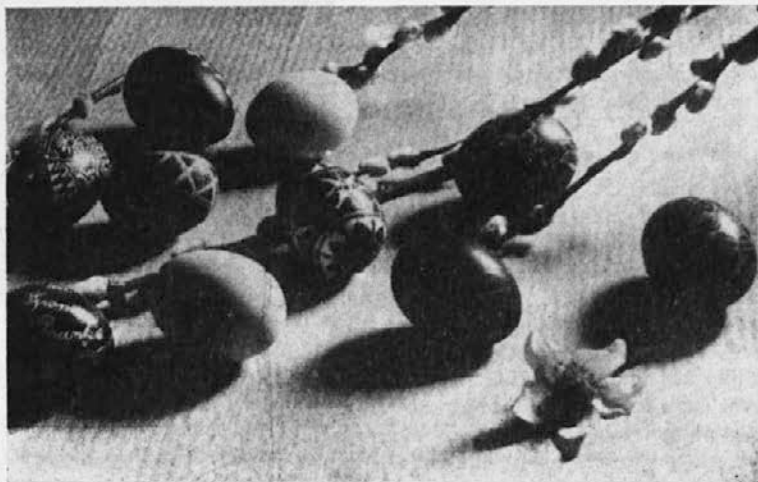
Potem je vstajala pomlad ni približal se je god sv. Gregorja. Za njegov god niso vedeli le pratikarji, še bolj so se zanj zanimali ptički. Kako bi neki ne, ko so se takrat vsepovsod vršile "ptičje svatbe"! In naša teta Zefa je verjela, da se moramo teh svatb udeleževati tudi otroci, ki smo ji bili tako zelo pri srcu. Da se je naša svatovščina v družbi ptičkov spodobno obhajala, je poskrbela sama.

Vsako leto je dan pred sv. Gregorijem skrivaj napekla polno košarico majhnih orehovitih potičic,

iz belih marjetic nam je pa spletla drobne venčke za na glavo. Brez njih bi nam ne kazalo hoditi na svatbo, pa čeprav je bila samo ptičja. Ko smo zjutraj na Gregorjevo vstale, je bilo že vse pripravljeno. Po nizkih drevesnih vejah pred hišo so visele potičke — "sladkorni venčki". Nam punčkam je teta sama ovenčala glavice z marjeticami, pa še na prsi nam je pripelala cvetne šopke. Potem smo smele sesti k vrtni mizi, kjer nas je čakala skodelica sladke kave. Segale smo po potičkah, se veselile ptičje svatbe in na novo obudile ljubezen do naše dobre tete Zefe.

Kmalu za sv. Gregorijem je prišla velika noč. To je bilo spet nekaj za teto Zefo, še bolj pa za nas, njene ljubljenske. Prinesla je bila iz Savinjske doline poseben običaj in ga uvedla v naš kraj. Že več dni pred Vstajanjem nam je pripovedovala o veselih zajčkih, ki nam hočejo pripraviti lepo pogostitev za veliki praznični dan. Tisto jutro bomo našli vse zajčje luknje nad hišo polne velikonočnih dobrot. Seveda smo vedeli, da bo ona sama tisti "zajček", ki je o njem pripovedovala, zaradi zajčkov je pa postalo vse lepo pravljico. Zgodaj je vstala teta tisto jutro in skrivaj raznesla pirhe po grmovju. Mislite si naše nedolžno veselje, ko smo jih iskali in našli!

Poleg tete Zefe se živo spominjam učitelja g. Šulerja, ki je bil takrat na naši šoli. Bil je dober sadovnjak in čebelar. Ta je pa nam otrokom vsako jesen priredil "zadnji čebelni pozdrav" na svojem sadnem vrtu. Pogostil nas je z medenimi hruškami, s črnim kruhom in satovjem, polnim sladke strdi. Tudi to je bil lep praznik za nas in spada v isto vrsto z drugimi prazničnimi dnevi mojih otroških let.

AMERIKA NAPOVEDALA VOJNO — pozdravljamo!

KJE JE SOVRAŽNIK? Kuba? Sovjetija? Rdeča Kina? Vietnam? Indonezija?

Napačno! Vojna, ki so jo napovedale Združene Države severne Amerike, ne išče sovražnika na tujih tleh, odkrila ga je doma, prav v mejah svojega lastnega ozemlja. In tu bi človek spet mislil, da že ve, kdo je to — pač komunizem! Pa je spet pogrešeno Kakor skuša Amerika vse zunanje sovražnike spraviti s seboj brez vojnih napovedi, tako ravna tudi glede komunizma doma. Išče drugih potov za zmago nad njim. Prav zares je pa napovedala Amerika vojno sovražniku doma, ki mu je ime — skoraj neverjetno se sliši — REVŠČINA!

VOJNO REVŠČINI. Že rajni predsednik Kennedy jo je pripravljaval, njegov naslednik Johnson jo je javno razglasil. Sprva se je razumelo tako, da bo Amerika, najbogateša dežela pa svetu, pomagala vleči iz revščine vse, ki so siromašni kjerkoli na svetu. Vemo, da so Amerikanci za to res že zelo veliko storili, bodisi vlada, bodisi privatniki. Vse se ni obneslo, vendar zasluži primerno priznanje.

Polagoma se je Amerika zavedela, da ni brez pomena pregovor, ki pravi: "Dobrodelnost se začne doma". Bili so najprej poedinci, ki so v člankih in knjigah pisali v "revščini v Ameriki." Zavest, da tudi v Ameriki ni sama bogatija, je počasi prodrla v širšo javnost in se ustavila končno pri sami vlad. Začeli so sistematično preiskovati, koliko je resnice na trditvah poedincev.

Tako so odkrili neprijetno dejstvo, da je — kakor pišejo revije — na ozemlju slavne in bogate Amerike 35 milijonov revnih ljudi! Zato so se tudi vladni krogi zganili in predsednik Johnson je napovedal vojno domači revščini.

Tu je treba nekaj pripomniti. Vsi ti števili milijoni Amerikancev niso zakopani v tako revščino, kot nam je znana iz starih časov v naši rojstni domovini — če drugače ne, pa iz knjig Ivana Cankarja in drugih naših pisateljev. Niti ne stradajo prav za prav ne — razen pač nekaj izjem. Revni so v tem smislu, da živijo od javnih podpor, ki seveda laleč ne pomenijo toliko kot lastni zaslužek in prihranki. Veliko so revni sami krivi. So se kar privadili na podporo in se ne potrudijo za kak osebni napor. Nekateri stanujejo v skoraj "pasjih hlevih", posedajo sredi umazanije in gledajo — televizi-

jo . . . In še drugačne podobne stvari bi se dale povedati.

"Vojna napoved revščini" po vsem tem ne pomeni, da je treba tem milijonom navaliti še več javne podpore, jih bolje hraniti, oblačiti in tako dalje. Na ta način bi jih samo še bolj razvadili. Gre za to, da jih bolje vzgojijo — otrokom več in boljših šol, pa dovolj blizu tudi zunaj na odprtih podeželskih krajih. Več javnih del — cest, tovarn, mostov, bolnišnic itd. Več in cenejših poučnih ter vzgojnih knjig. Več državljanske zavesti, več političnega delovanja, več smisla za skupnost. A eno besedo: Pomagati revnim, da si bodo znali pomagati sami.

Pravijo, da bo federalna vlada vrgla milijone v to podjetnost in priganjala poedine države, da se resno lotijo tega dela. Vsa odgovorna Amerika je polna hvale in ploska Johnsonu ob napovedi te "vojne". So pa vmes taki, ki pravijo: Vse lepo, toda bati se je, da bodo jemali to delo v roke politikaši in speljali marsikak milijoneček v svoje žepe, namesto v prid potrebnim . . .

Povsod je pač človekova samogoltnost v napatje blagostanju sočloveka.

Otroci v begunskem taborišču? Ne, pravi beli Amerikanci so, doma "na kmetih" v državi Pennsylvania. So za zgled, kakšna je revščina v Ameriki. Žive od tega, kar jim dobrotniki dajo . . .

SLOVENC V AVSTRALIJI

POSTAVLJENI "ZA ZGLED"

(Urednik)

NAM SAMIM GOTOVO NE PRIDE NA MISEL, da bi se trkali na prsi in se postavljali pred rojaki drugod po svetu, češ: mi smo mi, posnemajte nas! Za zgled naj vam bomo! Le preveč čutimo da v primeri s številom **kot skupina** nimamo kaj prida pokazati ne v organizaciji ne v verskem ne v kulturnem udejstvovanju — niti ne v gospodarskem. Vse te in take zadeve preradi prepuščamo poedincem. "Naj se ženejo, če jih veseli", pravi "skupina" in stvar je opravljena.

Ko je tako, se človek res začudi, če bere v slovenskem tisku drugega kontinenta takele besede:

"Rojake iz Avstralije, ki so . . . , pa dajemo za zgled drugim slovenskim skupinam po svetu!"

Tako stoji črno na belem v mesečniku KATOLIŠKI MISIJONI, ki ga izdajajo slovenski lazaristi v Argentini, in je zares krasen list.

Takoj naj povemo, da gornja pohvala prav za prav pade spet bolj na **poedince** kot na kako skupino. S tem je potrjeno, kar sem zgoraj zapisal. Vseeno bo prav, če naš list ponovi, kar je argentinski zapisal o "nas.". Morda se bo le kdo med nami za hip zamislil.

Omenjeni list piše, da je **"Poverjeništvu g. Franca Vrabca v Avstraliji"** (Adelaide) poslalo KATOLIŠKIM MISIJONOM jubilejni dar (za 40-letnico listovega obstoja) **40 funtov**. Od tu naprej beremo:

"To je že drugi jubilejni dar, ki nam prihaja od rojakov iz daljne Avstralije. Tamkaj imajo KATOLIŠKI MISIJONI nekaj nad 30 naročnikov, ki je skoraj vse pridobil dolgoletni poverjenik FRANC VRABEC. Leto za letom skrbno pobere naročnino in jo vestno pošlje naši upravi. Ko obiskuje po širnem področju razkropljene naročnike, jih v ljubezni do misijonov povabi tudi k darovanju za misijone, in tako vedno poleg naročnine pošlje tudi lep znesek v pomoč slovenskim misijonarjem. Rad tudi ponudi rojakom knjige, ki jih izdaja Baragovo misijonišče, in pred kratkim nam je na primer poslal plačilo za vseh 12 **"Slomškov"**, ki smo mu jih poslali v prodajo. (V Sydneyu smo prodali komaj tri — ur.) Istočasno pa nas je presenetil s pošiljko jubilejnega daru ob 40letnici obstoja lista, ki jih je nabral med svojimi naročniki in drugimi prijatelji našega lista.

Mislj, March, 1964

Vrlemu poverjeniku in vsem, ki so prispevali, iskren Bog plačaj. Rojake v Avstraliji, ki so zbrali in poslali že drugič tovrstno pomoč KATOLIŠKIM MISIJONOM, pa dajemo za zgled drugim slovenskim skupinam po svetu."

* * *

No, vidite! G. Francu Vrabcu iskrene čestitke za tako lepo javno priznanje pred tisoči rojakov po No 7

svetu, ki berejo mesečnik KATOLIŠKI MISIJONI. Naj mu bodo rojaki še naprej tako naklonjeni. Njegov osebni trud in napor ter vnema za dobro stvar dviga ugled celokupne avstralske Slovenije, čeprav je bolj "taka".

Da, poedinci, ki vsaj sami sebe znajo "organizirati", lahko nadomestijo pomanjkanje delavnih skupin. G. Vrabec se je lotil dela na najbolj božjem polju človeške kulture — ni pa to edino polje, ki ga lahko kdo obdeluje. Je polno drugih, sicer morda res ne tako vzvišenih, vendar docela vrednih, da se kdo loti dela na njih.

Ob tej priliki si ne moremo kaj, da ne bi priporočili v naročanje lista KATOLIŠKI MISIJONI, ki stane 25 šil, na leto. Naslov poverjenika:

Franc Vrabec

**Archbishop's House, West Terrace
Adelaide, S.A.**

V AVSTRALSKEM GOZDU

I. Burnik

*V spanju gozda
na tej strani
po slemenu:
gaz in suho lubje.*

*Prasketanje veveric,
svetli kolobarji;
med vejami redkih evkaliptov
črno-bele šoje.*

*V profilih opazujem
frfotanje metuljev
belokrilih.*

*V hropeči listnati srebrini
presenetijo me drobni ptičji klici.
Okoli poišče tla
in roka seže po cvetlici,
polni blagoslova božjega.*

★ **NAŠA LURŠKA VOTLINA** je v glavnem dokončna, zdaj so na vrsti le še malenkosti in okrašitev. Seveda bo vzelo še precej časa, da jo obdajo cvetke in jo preraste zelenje. Potem bo šele dobila pravo lice. Vsakemu, ki se ustavi pred njo, naj že bo Slovenec ali tujec, je zamisel všeč. Marija že kraljuje visoko na desni v skalah, od njenega podnožja žubori voda, Bernardka kleči na drugi strani votline in gleda naravnost v Marijin obraz. Oltar je velik, za njim pa še večji prostor za jaslice ali božji grob, ali pa oljsko goro — kar bomo pač napravili z ozirom na čas cerkvenega leta. Žal za letos nismo mogli dobiti kipa mrtvega Zveličarja v grobu, pač pa bomo imeli Zveličarja v Marijinem naročju pod križem.

Votlino z oltarjem bomo blagoslovili **na cvetno nedeljo, ko bomo imeli pri votlini prvokrat sveto mašo (ob desetih)**. Seveda bo tudi blagoslov butaric in zelenja. Otroci naj pridejo z butaricami, da se udeležijo procesije. Če bo lepo vreme, bomo imeli pri votlini tudi obrede z mašo na veliki četrtek in na veliki petek (**glej spored na koncu**), in pa seveda na veliko soboto ponoči. Procesije Vstajenja naj bi se šolski otroci udeležili v narodnih nošah.

★ Tako je Marija dala svojo votlino najprej na razpolago svojemu Sinu. Njen kip pa bomo blagoslovili **na belo nedeljo (nedelja po veliki noči) zvečer ob sedmih**, ko se bomo zbrali k votlini prvokrat k petim litanijam in blagoslovu z Najsvetejšim. Rad bi, da bi nas bilo za to slovesnost čim več. Vzemimo to slovesnost kot pravo romarsko pobožnost. Bo lepa in domača.

★ Vsem, ki so pomagali pri zgradbi lurške votline, se na tem mestu najlepše zahvaljujem. Prepričan sem, da jim bo bogat plačnik Marija sama. V prihodnji številki bom zbral imena in podatke, ki bodo marsikaterega zanimali.

★ Krsta morem za februar omeniti samo dva: V Bell Parku je v cerkvi sv. Družine oblila krstna voda Vilka Viktorja, sinka Viktorja Kolmaniča in

Katarine r. Mulej iz Norlane. V Marijini cerkvi v Ascot Vale pa je zajokala Suzana, prvorojenka Jožefa Rakarja in Ane r. Miško iz Avondale Hights. Oba krsta sta bila dne 9. februarja.

★ S porokami pa ni to pot nič. Je pač postni čas in se ga naši ljudje glede porok več ali manj kar drže. Vem, da se nekaj tihih porok pripravlja, in jih bom omenil prihodnjič. Pa naj bo to potrpljenje in krotitev radovednosti bralcem mala žrtvica za postni čas. Saj vem, da je najlepše pogledati, "kdo se je vzel". Je pa menda tokrat prvič, da v tipkariji ni nobene poroke.

★ Moram pa, žal, omeniti, da je med nas zopet posegla smrt. V torek dne 4. februarja zjutraj je v Royal Melbourne Hospital za vedno zatisnil oči **Jakob Hartner**. Rojen je bil pokojnik dne 18. aprila 1908. pri Sv. Antonu v Slov. goricah. Leta 1933 se je v Mariboru poročil s Katico Novak. Moral je preko komunističnih ječ, v decembru 1956. pa so Hartnerjevo družino izgnali v Avstrijo. Od petih otrok, ki so se jima rodili v zakonu, je ostal samo Mirko in bil starešem opora v izgnanstvu. Mirko je imel prvi priliko emigrirati v Avstralijo, nato je sponzoriral še očeta in mater. Dospela sta v Avstralijo na ladji "Begonia" v septembru 1957. V St. Albansu so si postavili prijetni domek.

Jakob je dolgo bolehal. Zadnji čas je bil večkrat v bolnišnici. Za božič je bil doma, nato je moral zopet v oskrbo zdravnikov. Bil je lepo pripravljen na snidenje z Bogom.

V sredo 5. februarja smo imeli v cerkvi Srca Jezušovega St. Albansu pogrebno mašo, nato pa smo blagega pokojnika položili v grob na pokopališču v Footscrayu. Pogreba se je udeležilo lepo število šentalbanskih rojakov.

Iskreno sožalje žalujoči Hartnerjevi družini ter vsem sorodnikom. Jakob, ti pa počivaj v božjem miru!

★ Mislim, da bi ne bilo prav, ako bi ne omenil v "Mislih" naše poštvalne učiteljice Sloven-

ške šole, Anice SRNEC. (Mimogrede povedano na uho: otroci nam zopet pripravljajo odrsko predstavo). Anica je v novembru lanskega leta končala svoj univerzitetni študij in postala "Bachelor of Arts". Uradno bo dobila diplomu pri posebni slovesnosti na univerzi dne 15. aprila. Odločila se je, da bo študirala še eno leto in sicer za "Diplomo of Education".

Vsekakor zasluži Anica in njena pridnost vse naše priznanje. Vsi ji čestitamo k uspehom in ji želimo mnogo sreče tudi pri bodočih izpitih. In naj bi ostala nasmejanega obraza tudi v bodoče, kakor je bila doslej kljub resnemu študiju in dolgim uram požrtvovalnega vodstva naše Slovenske šole. Pa tudi takrat, kadar ji pater ponagaja, da je zdaj "Spinster of Arts" in je to "pravilnejši izraz za žensko, Bachelor pa menda velja samo za moške . . ." No, pa saj Anica pozna šalo.

★ Pa še eno otroško za nameček. Dvainpolletna Urhova Marjetka je že zelo zgovorna in jo je veseli poslušati, kako čeblja. Ko ji je mama preteklo nedeljo povedala, da gresta k slovenski maši, je takole začebljala: "Bom šla, če ne bo pater spet tisto pomeštrov . . ." In mama je z nekaj vprašanji spoznala, da Marjetka s "pomeštranjem" misli — Blažev žegen, ki ga je punčka dobila po februarški slovenski maši. Jaz se pa tudi spominjam Marjetkinega plašnega obrazka, ko sem ji prekrizani sveči pomolil pod bradico. A še na misel, mi ni prišlo da bo zaradi tega Blažev žegen dobil novo ime . . .

★ Kakor mi sporoča p. Odilo iz Adelaide, kjer ima ta teden prvi misijon med tamkajšnjimi Slovenci, je udeležba lepa. Misijon bo brez dvoma poživil in poglobil versko življenje. — Tako mi je p. Odilo za ta mesec (prvikrat v skoraj sedmih letih) prihranil pot v Adelaide. Na četrto nedeljo tega meseca torej **ne bo slovenske maše**. Saj je bila ves teden misijona prilika za poslušanje božje besede v domačem jeziku in za dobro velikonočno spoved. Pač pa bo seveda redna slovenska maša na četrto nedeljo v maju.

★ Vsem rojakom in bralcem moje tipkarije želim prav vesele in blagoslovljene velikonočne praznike in v prvi vrsti seveda obilico duhovnih dobrot. Zdaj pa moram k **velikonočnemu sporedu**:

MELBOURNE:

Na **cvetno nedeljo** (22. marca) slovenska sv. maša ob desetih **pri lurški votlini** na dvorišču Bara-

Misli, March, 1964

govega doma v Kew. Pred mašo blagoslov novozgrajene votline, nato blagoslov butaric in zelenja s procesijo.

Na **veliki četrtek** sv. maša pri votlini ob sedmih zvečer. Pred mašo spovedovanje v kapeli Marije Pomagaj.

Na **veliki petek ob enajstih dopoldne** sv. križev pot v kapeli Marije Pomagaj v Kew. Obrede velikega petka bomo imeli ob sedmih zvečer pri lurški votlini na prostem. — Obakrat prilika za sv. spoved.

Na **veliko soboto** imamo vse obrede (blagoslov ognja, velikonočne sveče, krstne vode . . .) s polnočno sveto mašo velikonočne vigilije pri lurški votlini. Začetek obredov bo ob pol enajstih zvečer. (Kdor se udeleži polnočne maše, je zadostil nedeljski dolžnosti vel. nedelje.) Po sv. maši **Vstajenje** s procesijo, nato blagoslov velikonočnih jedil. Prinesite s seboj tudi stekleničke za blagoslovljeno velikonočno vodo. — Prilika za sv. spoved od 3-5 popoldne v hrvaški cerkvi bl. Nikolaja v Clifton Hillu, od devete ure zvečer do obredov v kapelici Marije Pomagaj v Kew.

Na **veliko nedeljo** (29. marca) sv. maša ob pol dvanajstih v hrvaški cerkvi bl. Nikolaja v Clifton Hillu. Pred mašo blagoslov velikonočnih jedil.

Bela nedelja (5. aprila) redna slovenska služba božja v hrv. cerkvi. — Zvečer ob sedmih blagoslov Marijinega kipa novozgrajene lurške votline v Kew, nato pete litanije z blagoslovom.

ST. ALBANS:

Prilika za sv. spoved v torek velikega tedna (24. marca) od 7:30 zvečer dalje. Na veliko nedeljo (29. marca) ob štirih popoldne pete litanije z blagoslovom.

GEELONG:

Prilika za velikonočno spoved veliko sredo (25. marca) od 7-9 zvečer v cerkvi sv. Družine, Separation Street, Bell Park.

BALLARAT:

Prilika za sv. spoved v stolnici sv. Patrika v torek velikega tedna (24. marca) od 6:30 do 8:30 zvečer.

MORWELL (Gippsland):

Sv. spoved v ponedeljek velikega tedna (23. marca) od 7-8 zvečer v cerkvi Srca Jezusovega.

JURIJ KOZJAK

Spisal J. Jurčič pred 100 leti.

DRUGO POGlavJE

*Mi čvrsti Slovenci smo, gremo na boj
za pravdo, za dom, za vladarja;
zakonu domačemu viteški roj,
protivnemu — groza viharja. (Koseski)*

MLADI JURČEK KOZJAK je stal z očetom pod košato lipo na malem vrčiču za gradom. Sonce je zahajalo. Otožno je gledal bogati gospodar tja v daljne kraje, čez modre gorice in zelene ravnice, ki so mu ležale pred očmi. Morda je mislil na svoje mlade vojne tovariše, ki so padli v bridkem boju ali pa še prebivajo v daljni deželi; morda mu je prišla na misel rajnka žena; ali pa je premišljal, kaj bo v prihodnosti z deželo, ki ga je rodila in vzgojila.

Iz te zamišljenosti ga prebudi modrooki sinek, vprašaje: "Oče, kdaj greva v Stično po očeta Bernarda, ki me bo brati učil, kakor ste rekli?"

"Jutri", odgovori oče.

"Kajne, jaz pojezdím z vami?"

"Ako boš priden", odgovori oče.

Pride pa v tem hipu stara hišna oznanjat, da je vratar odprl tujemu gospodu. Precej odide gospodar gosta sprejemati in po stari navadi gostit. Stara služabnica pa se vsede k gospodiču in jame z urnim ženskim jezikom razkladati stare pravljice in pripoveduje mlademu dečku, ki ga je nekdanj pe-stovala in ljubila bolj, kakor če bi bil njen.

Medtem najde gospodar Marko v svojem gradu starega znanca iz mladih let, ko je bil še na vojnah v nemških deželah. Nič navadnega ni bilo, da je prišel iz daljnih krajev prijatelj prijatelja obiskat. Zato se je tudi Marko Kozjak začudil, ko je videl viteza na svojem domu. Precej, ko se pozdravita in k vinu sedeta, se vname med njima pogovor.

Vitez je prišel poročat o bojih Friderika III. z Vitovcem za celjsko dediščino pozval je Marka, da se takoj odpravi pred Celje vladarju na pomoč.

Kmalu potem je odjahal vitez na brzem konju po strmem klanecu z gradu v dol in zginil med drevjem, ko je ravno sonce zahajalo za goro. V gradu pa se je kot blisk raznesla novica med hlapci, da

gredo na vojsko. Nekateri so se veselili, nekaterim je pa prihajala nenadna novica prav nevšečna. Veliki hlapec dobi od gospoda povelje, naj pripeljejo nekoliko konj s pristave, naj ogledajo sedla, nabrusijo orožje in preskrbe druge vojne reči.

Ves večer so letali po gradu sem in tja, iskali zdaj te, zdaj one reči, vriskali in vpili in ugibali med seboj, koga bo jutri gospod odločil za na vojno, koga za doma. Eni so se veselili, kako bodo šli zopet daleč po božjem svetu, kjer se veliko napleni in kjer je že nekateri obogatel, enim pa je srce poskakovalo, da bodo zopet imeli priliko očitno pokazati svojo hrabrost, le malokateremu mlajšemu je to srce potiralo, da bo moral zapustiti staro mater, ki stanuje doli v dolini, in da bo morda umrl na tujem, na širokem polju nepoznan in nepokopan. Toda zadnji te skrbi niso pokazali očitno, drug drugega se je sramoval.

Še največ pa je imel premišljevatí graščak Marko sam. Časi so bili malo varni, imel ni nikogar, da bi mu dobro varoval domovje in otroka, edino njegovo veselje in upanje. Bil mu je brat Peter tu v gradu, najbližji v rodu, za na vojsko pa ne. Kdo bi bil boljši za sinovo varnost od strica? Ali kak je bil ta Peter Kozjak? Kak varuh bo ta, ki se ne zmeni za nobeno vnanjo reč, ki ves dan, vse leto v gradu tiči in misli svoje reči? Kako bo ta brat osebno varoval grad, ako medtem prihrumi divji Turek?

Imel je sicer Marko bratranca v soseski, graščaka Ludovika Kozjaka, moža sposobnega za vsako nevarnost in delo, ali ta plemenitnik je moral cesarju na pomoč kakor on. Nazadnje pa mu vendar ni bilo drugega storiti, kakor bratu Petru izročiti sina in grad. "Brat je le brat", si je mislil, "predrugačil se bo, ko bo videl, da mu zaupam. Zapretim mu, naj bo oprezen, z otrokom naj lepo ravna in povabim še iz stiškega kloštra očeta Bernarda, da mi bo učil iz izrejal sina; nazadnje pa še poslom in hlapcem ostro zapovem, da bodo ravnali kakor dozda. In poslednjič — kaj bi se plašil, saj pridem čez mesec dni ali dva že nazaj; nekateri boj sem preživel, Bog me je otel, gotovo me ne bo pehnil v nesrečo zdaj, ko me je sinu treba".

Tako je mislil tisti večer Marko Kozjak.

ČETRTO POGlavJE

PETER KOZJAK, MARKOV BRAT, je sedel v svoji izbici blizu starega stolpa, ki je bil sezidan še v starodavnih časih, ko so jeli Slovenci, posnemovaje Avare in Franke, staviti na gričih trdna stanišča, da bi branili tu svojo prostost. V tistih starih časih so bili tudi Kozjaki sezidali okrogle stolpe na holmu in ohranili sebe in svoje slovensko ime čez

vse čase nevarnosti, celo tedaj, ko se je naselilo po slovenskih gorah mnogo nemške in laške gospoda, ki je zemljo zase vzela v posest in potem med kmete, prvotne posestnike, kakor dobrotu razdelila, to seve za odmerjeno tlako in desetino. Peter sam še ni vedel novice, ki je napolnila ves grad, hleve in dvorišče, kuhinjo in orožnice, ki se je bila celo v dolino med kmete naglo raznesla.

Sedel je med zaprašenimi starimi listinami, med knjigami in pergamentnimi starimi pismi, s črkami v latinskem jeziku napolnjenimi. Kopica takih knjig je ležala poravnana pred njim, toda noter ni gledal. Naslonjen na stolu je gledal v kot, kjer je bil pajek veliko mrežo od knjige do knjige prepel. Pa ko bi kdo menil, da je živalco opazoval, bi se bil zmotil.

"Tema je že, kako da mi nihče večerje ne prinese!" Tako je godrnjal predse in obrvi se mu zvlečejo še grše na čelu.

"To je, ako človek živi od tuje milosti; kakor drugi hočejo, kadar drugi hočejo in ako drugi hočejo! Tega je moj oče kriv, lahko bi mi bil dal, da bi živel po svoji volji in želji, ali tega ni storil. "Ti, ki nisi bil moj oče", in oči se mu zasvetijo, ko to zagodrnja. "Kaj je brat, kaj sorodstvo? Kdor mora živeti pri svojih sorodnikih, je večji revež od tistega, ki prosi vsak dan pri kmetu, kajti vsaj torbo, ki jo nosi okoli rame optano, lahko imenuje svojo lastnino. Jaz pa moram vse od bratove mi-

losti sprejemati, vse, kar mi je treba. Kaj mi je brat? To, kar mi je oče bil — moj sovražnik! Pa ako se ne motim, ako ni vsa učenost goljufija, bom imel in moram imeti tudi jaz svojo lastnino, moram imeti, kamor bom pogledal in lahko rekel: to je moje".

Zdaj je začul Peter glasne stopinje po mostovžu. Menil je, da mu po navadi prineso večerjo, kajti ni hotel hoditi k bratovi mizi. Ker se je ogibal ljudi, se je ogibal tudi brata; ker je on svet sovražil, je mislil, da tudi svet njega tako sovraži. Vrata se odprto, strežajeva glava — starega vojnega hlapca Ožbeta, ki je služil že tretjega gospodarja iz kozjaške rodovine — se pokaže in boječe poku-ka v luknjo, obokano s pisano skladovnico, rekoč: "Gospod žele, da pridete nocoj dol k njim večerjat."

Peter ne odgovori ničesar, pogleda ga pa tako temno izpod čela, da hlapec naglo izmakne glavo in zaloputne duri za seboj.

"To ti je čuden človek," godrnja Ožbe po poti, vrteč svetilnico v roki, "kako hudo me je pogledal, kakor sam Bog nas varuj in sveti Til! Poznal sem nekaj tega rodu, pa takega še ne, kot je gospodov brat. Raca na vodi! Precej, ko je lupino odvrigel in ko je dete še po štirih kobacalo, sem vedel, da se zvrže po bogve kom." Tako bi bil Ožbe še dalje Petra premišljeval, ko bi ne bil prišel do velike gospodarjeve sobe.

(Dalje pride)

ROČINJ ob Soči — pozna ga rojak Štefan Močilnik

IZ AVSTRALIJE

Pod gornjim nadpisom je SVOBODNA SLOVENIJA v Argentini objavila poročilo našega rojaka Janeza Primožiča o Avstraliji in njenih Slovencih. Mislim, da bodo naročniki MISLI radi zvedeli, kaj se o nas piše po svetu. Zato ponatiskujemo. — Ur.

Brisbane, 16. januarja 1964.

MINILO JE SKORAJ ZE LETO DNI od mojega zadnjega "pisma iz Avstralije". Kaj se je med tem na tem petem najmlajšem ali pa tudi najstarejšem kontinentu spremenilo? Marsikaj! Tako na domačem kakor na zunanjem področju, da je vredno, da prisluhnemo dogodkom in jim sledimo s pozornostjo, ako hočemo biti na tekočem. Saj zdi se mi, da Avstralija ni več taka Avstralija, kakršno smo poznali še pred kratkim, recimo še pred komaj desetimi leti. Ne, danes je že močno spremenila svojo obliko.

Vsak izmed nas ve, da je najvažnejši problem, s katerim se bori ta dežela južnega križa, kako pridobiti čim več ljudi pod svoje okrilje. Tudi vemo, da je po zadnji vojni naširoko odprla svoja vrata priseljencem skoraj vsega sveta. Skoraj vsem barvam, le z edinim namenom, da vendarle dvigne število svojega prebivalstva, ki naj tako le malenkostno odtehta vse večjo težino števila svojih sosedov na severu, ki kakor težka mora pritiska na vrata, zlasti pa na skoraj prazni sever te celine. Zaradi tega so bili časniki in službena javnost zelo pozorni, ko je nekako sredi preteklega leta številka pokazala prvih enajst milijonov. Kaj je sicer to! Malenkost, toda za to južno deželo velik napredek! Saj je v novembru 1949 Avstralija štela komaj 8 milijonov, torej je številka v kratkih 14 letih narasla na preko 3 milijone le po zaslugi vseljevanja. Računajo, da bodo v petih letih dosegli že 12 milijonov, če se bo vseljevanje nadaljevalo po sedanjem načinu. Sicer je ta razvoj zelo počasen z razliko, recimo, Indonezije, zlasti pa Kitajske, vendarle se kaže napredek. Da bo razlika glede prebivalstva bolj jasna, morda komu ustrezem, če navedem nekatere podatke. Avstralija je imela: leta 1900 3.765.339; 1910 4.425.084; 1920 5.411.297;

1930 6.500.751; 1940 7 milijonov 077.586; 1950 8.315.791; 1955 9.090.738 prebivalcev.

Uradni krogi so najbolj ponosni na dejstvo, da je naravni prirastek novih priseljencev skoraj večji, kakor povprečno vseljevanje. Tudi se opaža dejstvo, da se vse več novih Avstralcev poroča z Avstralkami. Ker Avstraliji primanjkuje ženskega spola, opozarjajo, da je treba tudi na tem področju nekaj napraviti, da bo razmerje enako.

Popolnoma nov duh in spremenjene prilike v tem delu sveta so zahtevale tudi od Avstralije nova pota. Vse bolj in bolj se sliši njen glas na svetovni pozornici, zlasti kar se tiče njenega stališča v njenem okolišču. Res je, da se še vedno smatra za eno izmed trdnjav zvestobe "imperiju", se pa po drugi strani opaža, da ta trdnjava ni več taka, kakor bi morali dobesedno vzeti. Ne sledi več tako slepo angleškemu levu kakor nekaj. So pač nastali domači problemi.

Ustvaritev Indonezije je odprla oči Avstraliji. Saj je bila vse do njene ustanovitve obkrožena s kolonijami. Ta preteklost je prešla in treba se je sprijazniti s sedanjostjo. Priključitev sedaj imenovanega West Irana — bivše holandske Zapadne Gvineje — k Indoneziji je postavila Avstralijo zopet pred nove naloge. Dobila je prvokrat neposredno suhozemsko mejo s sosedom na bližnjem severu, kakor Avstranci imnujejo sedanje sosede. Ta dogodek ji je odprl oči in ji vzbudil pozornost. Čeprav oba govorita o prijateljstvu, vsi vemo, da je to "prijateljstvo" le na papirju in po potrebi. Avstraliji, gre sedaj za "biti ali ne biti". Kajti, če ne bo uravnala krmila svoje ladje v pravo smer, se ji zna zgoditi, da ji bo to že v bližnji bodočnosti silno škodovalo. Zato je zelo previdna tako v besedah kakor v dejanjih. Tudi ustvaritev Malezije jo je postavila pred težke naloge. Na eni strani je zaveznice Anglije, na drugi strani se pa ne sme prenačiti, da ne bi razburila "dobrega prijatelja Sukarna". Zaradi tega mora voditi zelo elastično politiko.

Tudi na gospodarskem področju nastajajo spremembe. Rada ali nerada se je zaradi boljšega izmenjavanja blaga z zunanjimi tržišči odločila zamenjati valuto funta za dolar. Vsi sloji prebivalstva so pozdravili to odločitev, da bomo končno prešli k decimalnemu sistemu. Že se oglašajo glasovi po decimalnemu sistemu uteži in mer, kar bo tudi sledilo pozneje. Ni dvoma, da je k vsemu temu prispevala tudi emigracija, ki je prinesla v deželo novega duba, novih idej, a tudi novega poleta.

To se vidi očitno v tem mestu. Kje je bilo pred kakimi 14 leti toliko modernih evropskih restavracij kakor danes! V tem se zlasti kosajo Ita-

lijani, a tudi Kitajci prav nič ne zaostajajo. Saj zadnji posedujejo odlične lokale, prav higiensko urejene, in menda so Kitajci prvi na listi, ki so med azijskimi narodi sprejeli največ državljanstva; manj je Japoncev, na katere imajo Avstralci še vedno slabe spomine, čeprav vse bolj prodirajo zlasti na gospodarskem področju, kar se močno opaža tu v Queenslandu. Izdelkov "Made in Japan" je vse več. Ni važno, če so dobri, saj je kupec mali potrošnik.

Vse moje poročilo pa ni jemati za splošno, kajti Avstralija je urejena na federativni podlagi. Vsaka zvezna država ima svoje zakone, ki se od drugih držav v marsičem razlikujejo. Ta samostojnost gre celo tako daleč, da mora policija ene države drugo zaprositi, če recimo kak "nepridiprav" prekorači mejo, da ji ga izročijo, kajti vsaka država ima policijo za sebe. Isto velja za železnice in drugo. Skupne so le vsedržavne zadeve. Gospodarstvo Queenslanda se je v zadnjih letih močno okrepilo, zlasti odkar so po velikih naporih in po več ko sto milijonov funtih stroškov vendarle začeli izkoriščati petrolejske vire, ki so jih našli v njegovih notranjosti. Že so položili cevi, po katerih bo teklo

to "tekoče zlato" na čiščenje v bližnjo Brisbane. Tudi premog z dnevnega kopa srednjega Qld-a v bližini Gladstona bo potoval na Japonsko, Francijo in še kam drugam.

Smo še sredi januarja, v mesecu največje vročine. Res smo je imeli nekaj dni in noči, vmes pa tudi neurja, da je bilo skoraj strah. Je pač subtropski pas, ki ima, svoje muhe s cikloni in podobnimi dobrotami. Sicer pravijo, da je vročina nekako ista, tu še merijo s starim F, vendarle samo sonce huje pripeka. Toda vsem se dozdeva, da ni več tište vročine, kakršna je bila še pred kakim desetletjem.

Če so to le domneve, je težko reži, toda nekaj bo na tem tudi resnice. Dejstvo j, da je podnebje tudi za nas vsaj do tukajšnje meje znosljivo. Seveda dale proti severu je že bolj za južnjaške Italijane in Grke, ki so zlasti prvi, skora lastniki severa. Mnogi priznavajo, da je podnebje Brisbane zaradi suhega zraka bolj znano kot n. pr. v Sydneyu ali Melbournu, kjer se v teku enega dneva menjajo skoraj vsi letni časi. Vendar ne bom trdil, ker niti v enem niti v drugem navedenih mest še nisem bil.

(Konec v aprilu)

Rojaki iz Sydneya na obisku pri rojakih v Canberri

MISLI ZA VELIKO NOČ

P. Valerijan

NORMANSKI KRALJ HADDING je oblegal italijansko mesto Luni. Vsi naporji so bili zaman. Močno zidovje je kljubovalo napadalcem. Končno je kazalo, da so se oblegovanci naveličali brezuspešnega poskušanja in opustili misel na zavzetje mesta. Prebivalci znotraj zidovja so se končno oddahnili. Zvedelo se je, da je normanski kralj bolan. Tej novici je kmalu sledila druga, da je mrtev. Njegova zadnja želja je bila, da bi bil pokopan v stolnici obleganega mesta Luni. Če se tej želji ustreže, bo mesto bogato obdarovano.

Meščani so — želeč darov — privolili. Normanski vitezi so nosili krsto z umrlim kraljem ob spremstvu številnih vojakov. Pogrebni sprevod je krenil skozi mestna vrata naravnost v stolnico. Ko so postavili krsto na tla, se je ta nenadoma z vso silo odprla in iz nje je planil kralj Hadding v polni bojni opremi. Njegovi vitezi, ki so nosili krsto, in vojniki, ki so tvorili pogrebni sprevod, so potegnili meče iz nožnic pod plašči in si z lahkoto podvrgli osuple meščane. Prevara je uspela.

* * *

Na velikonočno nedeljo se kristjani spominjajo drugega kralja, ki je res vstal iz groba in premagal sovražnike, ki so ga smatrali za mrtvega. S tem je dokazal, da je pravi Bog in potrdil, da je njegov nauk resnica.

Kristusovo vstajenje je ena izmed temeljnih resnic naše vere. Sv. Pavel pravi: "... ako pa Kristus ni vstal, je prazna naša vera, še ste v grehah." (1 Kor 15, 17). Ta resnica je pa tudi najbolj napadana. Brezverci so vedeli, da je treba začeti rušiti vero ravno pri tej resnici. Brezbožni filozof Nietzsche je nekje zapisal: "Če slišimo donenje zvonov v nedeljo, se vprašamo, 'ali je to mogoče? vse to je zavoljo nekega Juda, ki je bil križan pred 19 stoletji in ki je trdil, da je Sin božji?'" Nietzsche tega ni mogel prestajati. Strašno ga je grizlo. Začel je neizprosno boj proti križanemu Judu, in proti njegovemu nauku, katerega so se mnogi s tako ljubeznijo oprijemali. Toda Nietzsche je bil v tem boju premagan. V njegovem zadnjem pismu, predno se mu je omračil um, najdemo zapisano z veliko začetnico ime Križani.

* * *

Naš velikonočni Junak — Kristus je moral skozi sramotno in mučno zasliševanje, zapostavljanje, poniževanje, bičanje, kronanje s trnjem, slačenje, pribijanje na križ, posmeh in skozi smrt na križu, da je zaslužil sebi zmago, nam pa odprl nebesa in nam zagotovil vstajenje mesa na sodni dan. Za časa njegovega javnega delovanja so se njegovi preganjanci na vse kriplje trudili, da bi ga degradirali in mu vzeli ugled pri ljudstvu. Vse vrste posmehljivih in zaničljivih priimkov so mu dajali: zapeljivec in zvodnik ljudstva, lažnik, oskrunjevalec sobote, Galilejec, Nazarečan, i.t.d. Toda njegov lik stoji danes pred nami bleščeč — bolj kot kdajkoli: Kristus-Zmagovalec: včeraj-danes-vekomaj!

POPOTNO POROČILO S HIMALAJE

Dr. I. Mikula

TA HIMALAJA NI TISTA VISOKA GORA, ki ji z okolico vred pravijo "streha sveta." Je samo prekoceanski parnik, ki si je nadel to ponosno ime. S svojimi 30.000 tonami zelo častno predstavlja po vsem svetu jako cenjeno angleško Orient Line. V nedeljo 1. "brezna" smo se zasedrali v pristanišču Colombo na Ceylonu in odtod pošiljam svoje poročilo s pozdravi vred. Zapisal sem "brezen" za mesec marec, ker imam s seboj za spomin na Koroško "kurjice", to so telohu ali belim gartrozam podobne cvetlice, ki rastejo pod snegom in sicer samo na koroški strani slovenskih Karavank. (Prosim, nikar jih ne spravljajte v zvezo s kurami — kokošmi. Ime so dobile zato, ker so prve znanilke pomladi, katero prinaša v deželo pomladni junak — Kurent . . .)

Slovo od koroških planin in dolin sem jemal pod milimi žarki zahajajočega sonca. Potem sem sedel na vlak-brzec in vse do nemškega Kölna smo bili zaviti v nočno temo, zunaj je pa skozi vso Solnograško in Bavarsko naletaval gost sneg. Od Kölna naprej smo pa rinili skozi meglo, ki nam je zastirala pogled na okolico. Isto je bilo na poti skozi Belgijo vse do morja, kjer se megla rodi. Tako smo prišli do mesta Ostende ob Kanalu. Preko tega smo se vozili z majhno ladjo "Köningen Elizabeth", flamsko ime. Anglija z Londonom je bila prav tako zavita v svojo zloglasno meglo, da ni bilo kaj videti.

Nato smo zamenjal "Elizabetko" za Himalajo in zaplavali zares. Skozi Kanal in preko Atlantika so naš ogromni brod pretresali močni zimski viharji, v moji kabini so se pa ob gorkaču še bolj razcvetele kurjice, bele in rumenkaste. Toda ko smo zavili skozi gorati Gibraltar v Sredozemsko morje, so viharji ostali samo še spomin. Mirno nam je zaplavala ladja v tople pomladne sapice, ki jih radodarno oddaja Afrika Španiji, Italiji, Dalmaciji, Grčiji. Sloves sredozemskega milega podnebja res ni prazna beseda.

Naša Himalaja se je ustavila v Pireju pri Atenah. Sprejela je pol tisoča nadaljnjih potnikov in tako je naš plavajoči ogromni hotel dobil polno šte-

vilo gostov — 2100. Napolnjen je do zadnjega kotička. Mojih vernikov je na njem 700 duš: dobrih 500 moštva in uslužbencev ter poldrug sto potnikov. Mašujem vsako jutro ob sedmih, ob nedeljah imam dve božji službi ob 5:30 za moštvo in uslužbence, ob sedmih za potnike. Pridige je treba imeti samo v angleščini. Nisem preveč vajen angleškega pridiganja, pa sem vseeno slišal pohvalo. Izrekel je čisto resen mož. Iz radovednosti sem ga vprašal, kaj mu je tako všeč v mojih pridigah. Odgovoril mi je povsem hladno: "Kratke so . . ." In sem sklenil: Potrudil se bom, da si tudi med kritičnimi slovenskimi pobožnimi poslušalci križem Avstralije pridobim tako pohvalo.

Komaj smo prebredli plitki Sueški prekop, že nam je ušla prijetna pomladna sapica in nemilo nas je v Rdečem morju na odprtem krovu objela vsiljiva poletna vročina. Ostala nam je zvesta spreljevalka po vsem morju ob Arabiji in preko Indijskega oceana . . .

V nedeljo zvečer, 23. februarja, nam je nenadoma umrl uslužbenec pri ladijskih strojih. Zjutraj je bil pri sv. maši, čez dan stregel strojem, zvečer ga je pa pograbila slabost. Prosil je čašico čaja in ob njej je umrl. Podelil sem mu poslednje maziljenje. Drugo jutro je bila pogrebna maša, nakar smo doživeli pretresljiv "pogreb" — potop v morske valove. Bil je Indijec, 47 let star. Objokujeta ga žena in sinko v daljnem Bombaju. "Le križ nam sveti govori: na svidenje nad zvezdami . . . tam je naša prava domovina . . . tam je nebeški pristan večnosti."

Srečno smo prevozili mimo treh kontinentov do Ceylona. Otrесли smo se neprijazne zime, prijetno pomlad pa zamenjali z žgočo tropsko vročino. Moje kurjice so v njej dostale. Zdaj naravnavamo pot proti Avstraliji. Preden bodo marčne MISLI ponesele pozdrave ladijskega kaplana med Slovence tam, jih bom lepo število že pozdravil v pristaniščih Fremantla, Adelaide in Melbourne. Nato pa: Na srečno svidenje v Sydneyu! Bog daj!

SYDNEY!

SYDNEY!

ROMANJE V MARYFIELDS

V nedeljo 15. marca. Več v februarški številki

mož

žena

“ P O S L A N O ”

“DRUGA PLAT ZVONA”

(Dr. — an — reb)

P i s m o

Dr. — an — reb

c/- MISLI

Sydney

Dragi doktor: —

Pošiljam Vam zahvalo za zanimivi in poučni spis v januarjskih MISLIH. Ne poznam Vas in ne vem, če ste res kakšen doktor ali se samo za takega delate. Pa to naj bo, kakor je. Napisal ste dobro in vam gre vsa čast. Naš famozni urednik, ki skoraj v vsako reč vtakne svoje krepeljce, je seveda moral ob koncu v svojem pripisu udariti na drugo plat zvona. Vi pa nikar ne mislite, da se je nam ženskam zaradi tega povetil nos. Me smo za svojo enakopravnost, pa smo prav tako tudi za enakopravnost moških. Če ima moški dobro misel, le na dan z njo! Za “enakobrihtnost” se pa ne potegujemo, nikomur nismo nevoščljive, če jo ima v večji meri kot me. Zdi se mi pa, da urednikov pripis ni bil eden najbolj brihtnih. Pa brez zamere, tako mu recite, če mu boste to pismo pokazal.

Bodite lepo pozdravljen pa še kaj napišite!

Marija N., Melbourne.

Začrvičilo me je.

Jaz ne bom uredniku nič očital, pa tudi Mariji N. ne, čeprav se bom pomudil pri nekaterih besedah iz njenega pisma. Saj ni ona kriva, da imamo tak nesmiseln pregovor: **Udariti na drugo plat zvona . . .**

Vidite, tu je spet lep primer, kako je potrebno marsikaj popraviti ali celo vseskozi odpraviti v naših starih rečenicah, pregovorih, zgodbicah, celo smešnicah in tako dalje. To sem povedal za uvod v prvem spisu. Danes se pa lotimo zgoraj omenjenega pregovora.

Pravijo torej, da je “treba slišati drugo plat zvona”? Tako je rekel tudi sodnik, ko je prišla žena in mu tožila moža. Poklicati je dal še moža in ga spraševal. Ugotovil je, da se pričevanje ne ujema in potem je izrekel svojo sodbo. Upam, da je bila pravična.

Sodnik je prav ravnal, nič ne rečem. Toda zakaj je poprej rekel, da mora “slišati drugo plat zvona”? Razumem, daje pričakoval iz moževih ust drugačno storijo. Toda zakaj naj bi bila to “druga plat zvona”? Kdaj ste pa še slišali tak zvon,

ki na eno plat poje tako, na drugo pa drugače? Kolikor imam jaz skušnje v zadevi zvonov, je še vsak pel prav enako na obe plati. Čuden bi bil zvon, ki bi na eno plat zapel v basu, na drugo pa v sopranu ali altu. Dandanes res ne slišim veliko zvonov, ko nisem več v Sloveniji, ampak kolikor jih slišim, vsi pojejo enako na obe plati.

Zato nikakor ne morem razumeti, kako je nastal ta zloglasni pregovor, ki predpostavlja, da vsaka plat zvona drugače poje. Kdor zna to razložiti, naj se ovekoveči v MISLIH!

Ne čudite se torej, da me je spet enkrat črvičilo, ko sem bral v pismu Marije N., da je urednik udaril na drugo plat zvona. Tak nesmisel! Pa je prav tako nesmiselno, da imamo Slovenci tudi verze o zvonovih, ki črno na belem trdijo, da ena plat zvona poje tako, druga pa drugače. Ali niste še brali verzov, ki so tako zapisani:

Bim — bom, bim — bom, bim — bom?

Tako je mogel zapisati samo človek, ki zvona ni dobro poslušal, pač pa je poslušal pregovor o “drugi plati zvona”. In tak človek naj bo pesnik! Če bi poslušal zvonove, bi vedel, da en zvon poje: bim — bim, bim — bim, bim — bim, drug pa: bom — bom, bom — bom, bom — bom. Nobeden pa ne tako zmešano, kot naša pesem. Če je majhen, poje bim, če je velik, poje bom, pa ga prevažaj, če ga moreš!

Nemci so že spregledali

Sem slišal Nemca, ki je rekel: Ich muss die andere Glocke hören. Takrat sem bi tudi jaz še premalo odprte glave, da bi spoznal, kako prav je rekel. Obsodil sem ga na tihem, da je izpustil važen del pregovora. Moral bi bil reči: Ich muss die andere Seite der Glocke hören. Tako sem mislil. V teku let sem pa opazil, da Nemci res po večini pravijo samo: Die andere Glocke. Nisem si pa vzel časa, da bi preiskal, kako poje zvon v nemških verzih. Če tudi pri njih poje bim — bom — takoj umaknem svoje priznanje nemški pameti.

Vendar pa, če stvar še bolj globoko premislim, tudi samo “die andere Glocke” ali po naše: drugi zvon v pregovoru nima pravega pomena. Je že res, da en zvon poje tako, drug drugače, toda če jih je več skupaj, magari samo dva, bosta sicer vsak drugače pela, harmonija med njima pa mora

biti. Kaj šele, če jih je več! Pregovor o "drugi plati zvona" pa pričakuje med zvonovi nasprotje, ne pa harmonije! To se pravi, kakor ga obračaš in skušaš razumeti, zastoj se trudiš. Nesmisel ostane, zato je treba ta pregovor kratko in malo črtati iz slovenske in svetovne literature.

Mož in žena, en zvon ali dva?

Ko obravnavamo ta pregovor v razpravi o možu in ženi, nehote nastane vprašanje, kako to reč o zvonu ali zvonovih obrniti na odnose med možem in ženo.

Po moji pameti čisto gotovo mož in žena nista en sam zvon. Ne moreš si jih zamisliti kot dve plati istega zvona. Nikar ne skušajmo popraviti tega, kar je napravil Stvarnik od vsega začetka! Tak "popravek" je naredil tisti "pesnik", ki je prvi zapisal:

Kar je žena, to je mož,
tako učil je svet Ambrož.

Nikar ne verjemite, da je sveti Ambrož tako učil! Skupaj z drugimi cerkvenimi učitelji je prav dobro vedel, da sta mož in žena dva zvonova, ne en sam. In tu je spet nesmisel, ki ga današnji svet ponavlja za tistim "pesnikom", ki je prvi take verze zložil. Tako za napredne se štejemo, da se sami sebi odkrivamo, če pa ne nosimo klobuka, se pa sami sebi klanjamo — zaradi svoje imenitne naprednosti. Stare nesmiselnosti pa le še in še ponavljamo — brez boljšega premisleka.

Torej tako je: mož in žena sta dva zvona! Ne moreta in tudi ne smeta peti tako kot dve plati istega zvona, ampak tako kot dva zvona, ki sta med seboj lepo harmonično uglašena. Le tako moremo pravilno in notrajemu smislu zakona primerno izraziti odnose med dvema zakonskima. O tem ni treba nadalje razpletati misli, same od sebe se ponujajo.

Lahko bi pa kdo rekel, da samo dva zvona redko visita v cerkvenih turnih. Prava harmonija pride do veljave šele, ko jih je več. Ponekod imajo kar po šest zvonov in svet občuduje harmonično zvonjenje iz takih turnov.

Saj, saj! Zato je pa Stvarnik tako uredil, da se po navadi dvema zvonoma pridružijo nadaljnji — to se pravi: zvončki, ki počasi iz njih zrastejo veliki zvonovi: otročiči, otroci, mladostniki, fantje, dekleta. Z drugo besedo bi se to reklo: družina! O družinah prav tako ne morete reči, da so en sam zvon, čeprav ne slišite iz njihove medsebojnosti nobene disharmonije. So pač med seboj pravilno uglašeni. Vsak zase zvon, pa skupna muzika je užitek, da je veselje.

Misli, March, 1964

Počen zvon — ali dva.

Zvon v turnu lahko počni, na žalost. Vzrokov za to ne bomo iskali, vsi vemo, da se kdaj pa kdaj zgodi. Kar se tiče pregovora o "drugi plati zvona", najbrž na stvari nič ne spremeni. Če je zvon počen, bo pač na obe plati "počeno" pel, pa vsaj približno enako počeno. To je že samo po sebi hudo. Hujše je, da je tak zvon padel iz harmonije z drugim in tretjim — z vsemi, kolikor jih je.

Na še večjo žalost moramo priznati, da tudi zvonova, ki sta mož in žena, lahko počita. Počita v glavi ali v srcu — taka ali taka razpoka, uglašenos je šla rakom žvižgat. (Odkod je ta "pregovor", bi bilo tudi nekoč vredno preiskati!) Nesreča je tu — kaj pa zdaj?

Počen zvon kmalu potegnejo iz zvonika, morda celo kar takoj. Pa ga ne vržejo med staro šaro, popraviti ga dajo, pa je spet dober. Res je pa, da si zvon sam ne more pomagati, zaliti ali celo preliti ga morajo drugi.

Tudi počenega moža in počeno ženo je mogoče popraviti. Nič ni treba, da bi ju zavrgli, kakor nekateri mislijo, da je brž treba. Razlika je pa ta, da se počen zvon-mož in počen zvon-žena sama lahko popravita in vpostavita izgubljeno harmonijo, če imata le nekoliko soli v glavi in dobre volje v srcu.

Kako se to napravi, pa ne bom pisal, ker ni moj poklic. Saj je mojim bralcem in bralkam jasno, da ne pišem pouka možem in ženam, ampak samo razpravljam o naših starih rekih, izrekih, pregovorih in tako dalje ter jih v smislu modernega mišljenja — popravljam.

OBISK V BONEGILLI

I. Burnik

*Bilo jih je pet,
ki so šli misleč,
da je naših tam
na pretek — deklet.*

*Čuli so poprej,
da prihajajo spet in spet
transporti iz Evrope.*

*V Bonegilli pa
niso nič dobili — — —
In ker niso,
so najeli čoln
ter se dolgo vozili
(brez bodočih žen)
neskončno mrakotni
kot jezero in svet
ob njem.*

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najboljše poznati!

JANEZ KRSTNIK OBGLAVLJEN

In slišal je kralj Herod glas o Jezusu in o vsem, kar se je po njem godilo; bil je v skrbeh, ker so nekateri govorili, da je Janez (Krstnik) vstal od mrtvih, nekateri pa, da se je prikazal Elija, nekateri zopet, da je vstal kateri izmed starih prerokov. Herod pa je rekel: Janeza sem dal obglaviti; kdo je pa ta, o katerem slišim take reči? In želel ga je videti.

Herod je bil namreč sam dal Janeza prijeti in ga v ječi vkleniti zaradi Herodiade, žene svojega brata Filipa, s katero se je bil oženil. Janez je govoril Herodu: "Ni ti dovoljeno imeti žene svojega brata." Herodiana ga je sovražila in bi ga rada umorila, pa ga ni mogla. Kajti Herod se je Janeza bal, ker je vedel, da je pravičen in svet mož, in ga je varoval; kadarkoli ga je poslušal, je bil v veliki zadregi; poslušal ga je pa rad.

Prišel pa je ugoden čas, ko je Herod za rojstni dan napravil gostijo svojim velikašem, častnikom in galilejskim prvakom. Vstopila je hči same Hero-

KRALJA HEROD ANTIPO PEČE VEST

Herod Antipa je bil sin Heroda Velikega, ki ga poznamo iz časov Jezusovega rojstva. Vladal je v Galileji in Pereji. Rimski okupatorji mu nikoli niso priznali naslova "kralj", bil je le tetrarh ali "četrtni oblastnik", podložen Rimljanom. Ljudstvo mu je dalo naslov "kralj", ki se ga seveda ni branil. Mnogo svojega časa je prebil v močni trdnjavi Maherunt ali Macharus vzhodno od Mrtvega morja, ker je bila vedno nevarnost za spopad z mejaši Nabatejci. Mejo svoje oblasti je skrbno čuval in vzdrževal v trdnjavi močne vojaške posadke.

Prav v tisti trdnjavi — Macharus — je imel tudi zaprtega Janeza Krstnika. Kdaj in kje mu je Janez vrgel v brk tiste besede: "Ni ti dovoljeno imeti ženo svojega brata", ni podrobno znano. Da ga je pa Herod dal zapreti v trdnjavi Macharus, poroča zgodovinar Jožef Flavij in tako dopolnjuje poročilo evangelista Marka, ki nam je ohranil dogodek obglavljenja.

Herod se je vrnil v Galilejo iz svoje trdnjave

Misli, March, 1964

diade in plesala ter se prikupila Herodu in gostom; tedaj je kralj rekel deklici: "Prosi me, karkoli hočeš, in ti bom dal." Celo prisegel ji je: "Karkoli me poprosiš, ti bom dal, čeprav polovico svojega kraljestva." Ošla je ven in rekla svoji materi: "Kaj naj prosim?" Ta pa je rekla: "Glavo Janeza Krstnika."

In brž je pohitela pred kralja in ga prosila: "Hočem, da mi takoj daš na krožniku glavo Janeza Krstnika". Kralj se je zelo užalostil, toda zaradi prisege in zaradi gostov ji ni hotel odreči. Poslal je takoj krvnika in ukazal prinesiti Janezovo glavo. Ta je šel, ga v ječi obglavil in njegovo glavo prinesel na krožniku ter dal deklici. Deklica pa jo je dala materi.

Ko so to zvedeli Janezovi učenci, so prišli, vzeli truplo in ga položili v grob.

APOSTOLI SE VRNEJO

Apostoli so se vrnili k Jezusu in mu povedali vse, kar so delali in učili. Rekel jim je: "Pojdite sami zase v samotni kraj in se nekoliko odpočijte." Mnogo jih je namreč prihajalo in odhajalo, da še jesti niso utegnili. In vzel jih je s seboj in odpeljali so se v čolnu v samotni kraj, ki je pri Betsajdi, sami zase.

Videli so jih pa, ko so odhajali, in mnogo jih je to zvedelo: in od vseh mest so tja hiteli peš in prišli pred njimi. Ko je Jezus izstopil, je zagledal veliko množico; zasmilili so se mu, ker so bili kakor ovce brez pastirja, in jih je začel mnogokaj učiti in je ozdravil bolehnne med njimi.

PET HLEBOV ZA PET TISOČ MOZ

Ko se je pa zvečerilo, so stopili predenj učenci in rekli: "Samotni kraj je in dan se je že nagnil; odpusti množice, naj gredo v vasi in si kupijo živeža." Toda Jezus jim je rekel: "Ni jim treba odhajati, dajte jim vi jesti". Nato je rekel Filipu: "Kje naj kupimo kruha, da bi vsi jedli?" To je pa rekel, ker ga je skušal, zakaj sam je vedel, kaj bo storil. Filip mu odgovori: "Za dvesto denarjev kruha bi jim ne bilo zadosti, da bi vsak le kaj malega dobil." Eden izmed njegovih učencev, Andrej, brat Simona Petra, mu reče: "Tu je deček, ki ima pet ječmenovih hlebov in dve ribi, a kaj je to za toliko ljudi?" Jezus reče: "Velite ljudem sestiti." Bilo pa je mnogo trave na onem kraju. Posedli so torej možje, kakih pet tisoč po številu.

Tedaj je Jezus vzel hlebe, se zahvalil in jih razdelil med sedeče. Prav tako tudi ribe, kolikor so hoteli. Ko so se pa nasitili, je rekel svojim učencem: "Poberite kosce, ki so ostali, da se kaj ne izgubi." Pobrali so torej in napolnili dvanajst košar.

Ko so ljudje videli čudež, ki ga je storil, so govorili: "Ta je zares prerok, ki ima priti na svet."

prav tisti čas, ko je vsa Galileja govorila o Jezusu, njegovem nauku in čudežih. Tudi na Herodov dvor v Galileji so prodrle te novice. Moralo je biti te malo časa poprej, da je Herod dal obglaviti Janeza, njegova vest je še živo pekla. Ni čudno, da se je vznemiril in skušal poizvedeti, kdo je ta Jezus, ki nastopa tako zelo podobno kot poprej Janez. S svojimi dvorniki vred ugiba, kdo bi utegnil biti ta čudoviti mož, in izrazi željo, da bi ga mogel videti. Toda Jezus mu ni dal te priložnosti vse do velikega petka — morda naslednje leto — ko ga je Pilat poslal k Herodu.

V Herodovem vznemirjenju poročajo trije evangelisti, vzrok za njegovo nemirno vest — obglavljenje Janeza Krstnika — nam je popisal samo sv. Marko. Strašna je bila ženska maščevalnost do dna izkvarjene Herodiade!

APOSTOLI — POTREBNI POČITKA

Vrnili so se k Jezusu v Kafarnaum in vedeli veliko povedati. On jih je poslal na oddih čez jezero, pa se počitek ni posrečil. Videti je, da so imeli še največ oddiha v čolnih na jezeru. Ker se ni mudilo, so pač lepo počasi veslali in med seboj obujali spomine na svoje potovanje od vasi do vasi. Ob taki počasni vožnji po jezeru se je kaj lahko zgodilo, da so jih ljudje prehiteli hodeč peš ob obali. Bilo je pač le nekaj kilometrov. Jezus, ki je bil med njimi, je seveda vedel, kaj se godi na obali, apostoli so pa gotovo z velikim začudenjem opazovali množico, ko so zaveslali v pristan. Bili so pač tudi razočarani — potrebne počitnice so že minule. . . .

ODKOD TAKA MNOŽICA?

Na prvi pogled ni lahko razumljivo odkod se je vzela naenkrat taka množica — pet tisoč in več. Čeprav si lahko mislimo, da je bila "procesija" iz Kafarnauma dosti številna in da so med potjo vstopali še nadaljnji od blizu in daleč, si je težko predstavljati tako visoko število. Bilo je še nekaj ur predpoldne, ko so apostoli pristali. Takrat je bila množica gotovo šele kak tisoč ali nekaj več. Odkod ostali, ki so nekako do sredi popoldneva narasli v tisoče?

Vemo, da je bil čas pomladi, blizu je bila velika noč in Judje iz severne Galileje in Deseteromestja so bili že na romanju v Jeruzalem. Vemo tudi to, da so se zbirali nekje v bližini Betzajde v večje skupine in tudi za oddih na dolgem potovanju. Te množice so zvedele tekom dneva za bližino Jezusovo, ki je učil na nekoliko odmaknjenem griču, pa so pritiskale tja in sproti množile število poslušajočih. Ko to vemo, se nam število pet tisoč brez žena otrok — teh itak najbrž ni bilo veliko — ne bo zdelo tako nemogoče ali vsaj neverjetno.

Izpod

Triglava

KAKO JE V SLOVENIJI, je kaj jedrnatopovedano v Beličičevi črtici SOŠOLCI (ZBORNİK 1964): "Melihen je v Avstraliji. Toži se mu", sera povelal. Oni, ki je prišel iz domovine v Trst na obisk, odgovarja: "Naj se nikomur ne toži! Pri nas se nista izmenjala samo dva rodova, ampak dve dobi. Staro se je sesulo in se ne vrne, pa naj bo komu še tako hudo. Veliko vrednot je propadlo. Novo pa se še tako peni, da nič ne veš, kaj bo obveljalo. Živimo v silni naglici, garamo, drvimo v bodočnost; a cilja pred nami ni nobenega. To je strašen občutek".

V ROVTAH NAD LOGATCEM je malo pred novim letom obhajala stoletnico rojstva "Kosmova mama," ki drugače sliši na ime Marijana Mlinar-Cigale. Eden njenih sinov je bil okrajni glavar, zdaj v pokojen. Mati stoletnica je pa še čvrsta do take mere, da rada bere in ji ni treba, da bi si za to natikala očali.

FINŽGARJEVA ROJSTNA HIŠA je postala Finžgarjev muzej. Preuredili so jo v tako stanje, kot je bila ob pisateljevem rojstvu. Za to preuredbo se je zavzelo Društvo slovenskih književnikov v zvezi z Društvom za varstvo spomenikov. Turisti navadno obišejejo z isto potjo Finžgarjevo in Prešernovo rojstno hišo, ki nista daleč narazen. Še preden je prišel sklep, da bodo tudi Finžgarjevo hišo postavili med "spomenike", jo je obiskalo do 10.000 ljudi na leto.

O RAJNEM NADŠKOFU VOVKU je prinesel Koledar celjske Mohorjeve dolg in jako primeren članek. Slika ga kot novega Mojzesa, ki ga je porušena Cerkev v Sloveniji tako zelo potrebovala. Med drugim beremo: "V tistih prvih letih (po revoluciji) je opravil nadškof Anton velikansko delo, ki ga na zunanji sploh ni videti, ki se zdi nepoučene-mu vse drugo prej ko uspešno, saj ni nastalo nič novega in velikega v cerkveni upravi ali življenju, pač pa je mnogo mnogo pomembnega izginilo".

ZNIZATI DAVKE in druge dajatve bi bilo treba hribovskim kmetom, predlaga ljubljanski dnevnik "Delo". Mnogi taki kmetje bi namreč radi posestva prodali ali izročili zadrugam. Sami jih ne

morejo obdelovati, se ne izplača. Toda nihče jih noče kupiti, zadruga se jih pa branijo, ker jih ne morejo obdelovati s stroji. Tako ostaja vedno več hribovskih kmetij neobdelanih. S tem se napravlja družbi škoda, pravi Delo. Naj se torej takim kmetom znižajo obveznosti do države, pa bodo spet prijeli za delo. Ali bodo, ko ostajajo na kmetih domala samo starci in starke?

"LJUBLJANSKI NEDELJSKI DNEVNIK" se je z zelo resnim člankom pridružil tistim, ki jih skrbi bodočnost slovenskega naroda zavoljo "bele kuge", ki je v novejšem času tako strašno okužila slovenske družine in poedine zakonske pare. Članek ponavlja že znano ugotovitev, da je naravni prirastek k številu Slovencev na svetu med vsemi narodi najmanjši. Najmanjši tudi v primeri z drugimi republikami v Jugoslaviji sami. Dalje ugotavlja, da so ljudje postali silno materialistični in da je med njihovimi željami na zadnjem mestu želja po otroku. Če pojde tako naprej, ugotavlja članek, bomo "čez 10 ali 20 let imeli preveč šol, preveč postelj v porodnišnicah, preveč denarja za mlečne kuhinje in za otroške jasli, preveč vsega za otroke in njihovo rast . . ."

KOMEN — kraj med Gorico in Trstom — je v gornjem članku posebej omenjen. Tako beremo: "Abortusov je iz leta v leto več, število mentalno defektnih otrok raste, emigracija je na dnevnem redu in za primer Komen — kjer se je v enem letu izselilo 200 domačinov — ni osamljeno opozorilo".

BELA KRAJINA postaja prazna, kar naprej se mladi izseljujejo, kar vse bi želelo v svet. Tega nismo brali v ljubljanskem listu, trdijo pa tako najnovejši begunci, ki so se pred kratkim nastanili v Avstraliji. Sicer je pa opazka o Komnu, tu zgoraj nastinjena, dovolj poudarila, da Komen "ni osamljen" . . . Da se sklepati, da trditev o Beli Krajini ni pretirana.

GORENJCİ IN ŠTAJERCİ hodijo na obiske na Koroško in se tam predstavljajo za Oberkrajnerje, Asslingerje in Štajermarkerje. Čeprav znajo le nekaj nemških besed, se silijo z nemščino, kakor hitro so na avstrijskih tleh. Pa bi prav lahko shajali s slovenščino v Celovecu, Velikovecu in Beljaku, če bi le hoteli. Tako bi podprli koroške Slovence v njihovem boju za narodni obstanek. S takim ravnanjem, kot omenjeno, podpirajo Nemce in nemškutarje, koroški Slovenci si pa želijo, da bi takih obiskovalcev čimprej zmanjkalo. — Tako je toreč popisal nekdo iz Kopra v ljubljanskem dnevniku "Delo".

ODKUPIL NAS JE S SVOJO KRVJO

NOBEN DEL TELESA BOŽJEGA TRPINA ni ostal brez rane. Ves je bil razbičan, ranjen od padcev pod križem na poti na Kalvarijo. Glavo mu je pokrila z ranami trnjeva krona, roke in noge so mu prebili žebli. Le božje Srce mu je ostalo nepoškodovano do zadnjega diha. V njem so bile še zadnje kapljice njegove božje-človeške krvi.

Po njegovi smrti je vojakova sulica prebodla to Srce, ki se je do skrajne meje žrtvovalo za naše odrešenje. Sin božji tedaj ni več čutil bolečin, a hotel je, da dobi rano tudi Srce, ki je sedež brezmejne ljubezni do nas.

Rana v Sinovem srcu je povzročila brezmejno bolečino v srcu njegove brezmadežne Matere, ki je stala pod križem. Ob pogledu na srčno rano je meč bolečin znova predobel njeno srce. Ob tej rani je trpela namesto Sina. Vdano je darovala svojo bolečino nebeškemu Očetu za svoje duhovne otroke.

Bolela jo je misel na vse tiste nehvaležne, ki ne bodo znali ali hoteli ceniti sadov odrešilne krvi Sinove. Videla je mnoge, ki bodo naravnost zavračali in s sovraštvom odbijali od sebe tako mučno pridobljeno odrešenje. Z njo mislimo v dneh pred veliko nočjo na besede Skrivnega razodetja, ki se glase:

“Odkupil si nas, Gospod, s svojo krvjo iz vsekega rodu in jezika in naroda in ljudstva in napravil si nas našemu Bogu za kraljestvo.”

V teh besedah je lepo izražena misel, da je kraljestvo božje v naših dušah. V neki mašni mo-

“TRPEČI ZVELIČAR” — francoski lesorez iz 15. stoletja

litvi po sv. obhajilu so besede, ki si jih vzemimo k srcu za bližajoči se veliki ali sveti teden:

“Pri sveti mizi, Gospod, smo z veseljem zajeli iz studencev Odrešenikovih: njegova Kri naj nam bo. prosimo, studenec vode, tekoče v večno življenje.”

KOSTI SV. CIRILA SO NAŠLI

Vse od leta smrti 869 do Napoleona je truplo sv. Cirila nemoteno počivalo v baziliki sv. Klementa v Rimu. Leta 1789, ko so divjale po Italiji napoleonske vojske, je čuvar cerkve sv. Klementa dal prenesti Cirilove ostanke v lastno družinsko zakladnico, da bi bili na varnem. Prišlo je pa tako, da kmalu ni nihče vedel, kje so prav za prav skriti.

Po dolgem in skrbnem iskanju so jih lani končno le našli. Znanstvena preiskava je dognala, da so resnične relikvije sv. Cirila. Izročili so jih papežu Pavlu VI., ta jih je pa dal prenesti nazaj v cerkev sv. Klementa. To se je zgodilo v nedeljo 17. novembra 1963. Sam papež se je udeležil slovesnega prenosa in dal prisotnim blagoslov v staroslovenskem jeziku, ki se glasi:

“Blagoslovenie Gospodnje na vas, togo blagodatju i čelovekoljubijem vseгда, ninje i prisno i vo vjeki vjekov”.

Po naše:

“Blagoslov Gospodnji naj pride na vas z milostjo in človekoljubjem vselej zdaj in na veke vekov!”

MAŠA ZA SLOVENCE V CROYDON PARKU, SYDNEY

Več na strani 91 pričujoče številke

HUDOURNIKOV LISKO

Fr. Sal. Finžgar

Ilustriral Evgen Brajdot

(Nadaljevanje)

HUDOURNIK IN LISKO STA PRIŠLA DO MURKE. Tako je namreč gospod Hudournik krstil svojo kočico.

Ko je pred letom po hudem trpljenju, kajkrat premočen od dežja in potu, stesal svojo bajto, seveda tudi s pomočjo hudomušnega tesarja Čehlja, ki je odkritosrčno trdil, da se gre za ležo in tesanje mesenih klobas z vsakim skušat, je zakuril v štedilničku. Tesar Čehelj je vprašal gospoda Hudournika, ali ni morda ta železna igrača nove vrste mlinček za kavo.

Hudournika je tako norčevanje iz ljubke, nalašč za to bajtico v Ljubljani skovane pečice, zbolelo. Rekel pa ni nič. Težko je čakal, da se je tesar Čehelj po petem kozarčku slivovke vendarle poslovil in da je ostal sam. Ves vesel je poslušal, kako je dimnik izvrstno potegnili, da je ogenj kar zapel. Nalil je vode v ponvico, da si zavre čaja — prvič v življenju na svojem ognjišču. Ko je tako sedel na tnalu in čakal, da zavre, mu je šinila v glavo modra misel. Kadar je namreč hodil po Ljubljani, tam kjer stoje med vrtovi tiste lepe hiše in hišice, je spoznal, da imajo take pristave (po latinsko jim pravijo vile) tudi posebna imena.

Bral je: Vila Zinka, vila Tinka, vila Rožmarinka, vila Planinka, vila Jerebika itd. Zato je sklenil, la pokrsti tudi svojo bajto. Ker je vedel le nekaj streljajev nad svojo kočico za skalnati žleb, v katerem so rasle temno zagorele murke, se je odločil. Popil je čaj, vzel konček rdeče barve in zapisal na vrata: Bajta Murka. Tako je dobila kočica ime, kar se je zdelo Hudourniku silno važno. In zares. Če ima že vsaka vas, vsaka hiša, vsak travnik, tudi vsak konj, vsaka krava in vsak pes svoje ime, pa bi ga njegova bajta ne imela?

Torej Lisko je prišel s svojim gospodarjem do Murke. Ko je Hudournik iskal ključ po nahrbtniku, je Lisko radovedno obletel kočico krog in krog. Tako majhne hiše še ni videl. Zdela se mu ni dosti večja ko doma njih pasji hlevček.

Lisko se udomači

Hudournik je odklenil, se pri nizkih vratih ponižno sklonil, da ni trčil s pametjo v tram, in stopil

v bajto. "Hvala Bogu, lepo si prezimila, nič ni narobe", se je razveselil, ko se je ozrl po koči. Za njim je prišel Lisko, a se na pragu ustavil in previdno ogledoval hišico. Če le ni to pasji hlevček in v njem moja pasja žlahta, da bo treba boja, preden se vselim? Ostri nos pa mu je razodel, da se mu ni treba bati. Skočil je čez prag in povohal prav vsako stvarco v koči. Nazadnje je poskočil še na pograd, kjer je bilo Hudournikovo ležišče. Moško se je usedel in kar prijetno mehko se mu je zdelo.

"Ti, ti, postelja je moja", ga je poučil gospodar.

Lisko mu res ni ugovarjal, toda v njegovi pameti se mu ni posvetilo, da bi šel s pograda. Zleknil se je po postelji in si lizal tace, ki so ga pekle od dolge poti.

"No, revček, truden si, le odpočij se", ga je Hudournik potapljal in ga ni preganjal s postelje. Odšel je v drvarnico po drva, da si zakuri. Ko je vrgel polena na tla, je Lisko hitro vstal, pograbil najlepše poleno in ga vlekel iz bajte.

"Pje, moška je ta! Jaz drva v bajto, ti drva iz nje. Boš pustil?"

Lisko je grčal in in sovražno gledal. Ko mu je hotel poleno vzeti, ga je pes držal z zobmi tako trdno, da je Hudournik s polenom vred dvignil tudi Liska.

"Ti žaba, kako si trmast!" ga je občudoval gospodar in nesel poleno nazaj v kočico.

Ker je bilo za kuho treba vode, sta šla k studentu. Hudournik se je umil, tudi Lisko je brodil po tolmunčku in se napil. Ker mu je bilo v hladni studenčnici zelo ugodno, se je prekucnil kar ves v vodo, ki jo je prej pošteno skalil in zbrodil.

"Kakšen pa boš?" je zavpil Hudournik. Lisko je bil že iz vode, otresel se je, da je škropilo na vse strani, nato pa jo je v diru ubrisal proti bajti.

Lisko je legel spat

Ko je Hudournik prišel za njim, je Lisko že ležal — ves moker in obrazdan na postelji in se z jezikom pridno umival.

"Ta je pa lepa!" je Hudournika pograbila jezica. Iskal je, s čim bi Liska našeškala. Pes je prepoznal jezne poglede in hitro smuknil pod pograd, da se mu je skril.

"Presneto je navihan! Kar iz oči mi bere, kaj mi je vseč in kaj ne".

In namesto šeskanja je bil Lisko celo pohvaljen.

Ko sta povečerjala, sta sedela na klopi pred Murko. Nad Triglavom so se kopicili črni oblaki, izza Stola se je oglašalo zamolklo grmenje. Znočilo se je silno naglo. Za Toščem je pomežiknila dolga bliskavica.

"Lisko, nič ne bova žgala luči, trudna sva in počitka potrebna. Kar spat!" je velel gospolar.

S staro vrečo je postlal kužku poleg ognjišča, nato se je še sam zakopal v pograd. Prekrižal se je in razen očenaša odmolil še častljivo večerno molitev, kakor ga je naučila pokojna babica:

Bog nam je ukazal dol leči,
trdo zaspati, nikogar se bati,
tri angelece k nam poslati:
Prvi nas bo vižal,
drugi nas bo špižal
tretji nas bo varoval
brez Rešnjega Telesa umreti. Amen.

Lisko je v klopčič zvit že zaspal in Hudournik takoj za njim.

Ponoči se je približala huda ura. Začelo se je bliskati, da je kar vid jemalo. Grom je bučal, strele so udarjale križem v goro in gozd. Hudournik se je le nekoliko predramil, a spet zaspal. Vajen je bil neviht.

Tedaj pa se je usula toča. Po strehi je ropotalo in bobnalo, da je bila groza. Kar blizu kočice nekam je treščilo, da se je bajta zamajala. Lisko je risnil kvišku; v skoku je bil na postelji in za vratom Hudourniku, ki ga je nenadni pasji skok s treskom tako zbežal, da ni razločil, ali je nad njim strela ali pes. Seveda se je hitro zavedel. Lisko je drgetal kot šiba na vodi in se cvileč stiskal k gospodarju.

Ko treska in bliska ni bilo ne konca ne kraja, je Hudournik potrpel in psička ni pregnal. V resnici mu je bilo še kar vseč, da je bivalo v tej vihri pri njem še eno živo — čeprav pasje bitje.

(Dalje pride.)

SYDNEYSKI PEVCI V WOLLONGONGU

Res so se odzvali ponovnemu vabilu Mgr. Deignana in šli 27. februarja zvečer v Wollongong na proslavo, ko je škof Tomaž McCabe praznoval 25letnico škofovanja. Civilna proslava se je vršila v Crown Theatre dvorani, ki jo je napolnilo do 2000 udeležencev. Na programu so bili večinoma otroški in mladinski pevski zbori iz Wollongonga, le dva zbora odraslih sta nastopila: Poljaki iz Wollongonga in Slovenci iz Sydneya.

Naš moški zbor je podal dve slovenski pesmi, ki sta jako ugajali in izzvali obilo odobravanja. Dobro voljo poslušalcev je dvignil še pevovodja g. Klakočer s kratko uvodno beselo v angleščini, ki je občinstvu v šaljivem tonu predstavila slovensko veselje do petja. Med poslušalci je bilo lepo število avstralskih škofov in drugih cerkvenih in svetnih dostojanstvenikov in tako je naš pevski zbor lepemu prerezu Avstralije predstavil našo pesem. Čestitamo!

Na veliko noč bodo pa isti pevci spet obiskali Wollongong in peli vstajenjsko alelujo pri slovenski službi božji ob 5. popoldne v škofijski cerkvi. Na škofovi proslavi smo mogli opaziti le nekaj malega Slovencev, jih bo pa zato na veliko noč toliko več — kar vsi pridite!

VELIKONOČNA PLOŠČA:

"Skozi vihar velikega tedna do zmago-slavne Aleluje"

se še lahko dobi — cena £ 2-10-0

Obrnite se osebno ali pismeno na
BARAGA HOUSE, 19 A'Beckett St., Kew,
Vic., ali:
P. VALERIJAN, 66 Gordon St., Padding-
ton, N.S.W.

Z Vseh Vetrov

KAKO DRUGAČEN JE POSTAL SVET, razbereš tudi iz te primere. Nekoč je človekovo bistrumnost dokazovala taka zgodbica: Gospodinja je vprašala lačnega popotnika, kaj bi rajši imel, mleko ali kruh. Nič ni pomislil, na kratko je rekel: Podrobite! Zdaj se podobna zgodbica glasi tako: Mož je vprašal ženo, kaj ima rajši za obletnico poroke, nov avto ali potovanje na Japonsko. Odgovorila je: Potovanje na Japonsko, dragec. Tam so avtomobili cenejši.

MR. OPPERMAN, NOVI MINISTER ZA IMIGRACIJO, je obiskal počitniško letovišče otrok v kraju Anglesea, Vic. Med otroki je bila velika večina novih naseljencev. Pozdravila sta ga tudi Jakob in Edvard Tejček v češčini. Odgovoril jima je po angleško in francosko. Dečka sta ministru povedala, da v domači hiši vedno samo po češko govorita. Minister je rekel: **"Tako je prav, nikar s tem ne prenehajta! Je zelo koristno, če kdo zna dva jezika."**

MR. M. KOVJANIČ, znani srbski sodelavec avstralske liberalne stranke, je na neki konferenci vprašal ministra Oppermana, če bi mogla federalna vlada kaj ukreniti, da se bi manj komunistov vseljevalo v Avstralijo. Kaj če bi uvedla bolj strogo reševanje? Minister je odgovoril, da so preiskave kar mogoče stroge in precejšnje število komunistov so že odklonili. Vendar je treba vedeti, da preiskovalne komisije delujejo pod zakoni drugih držav in teh ne smejo po svoje spreminjati. Končno pa, če bi le preveč in ponovno preiskovali ter zasliševali, bi to presedalo vsem in mnogi bi se odločili zoper vselitev v Avstralijo. Ne smemo svojega programa podminirati s takim postopanjem. Saj naredimo, kar največ moremo, vendar ima vsaka reč svoje mere in meje.

"HRVATSKA BRATSKA ZAJEDNICA" je v Zdr. Državah Amerike najstarejša in največja podpornica ter zavarovalna organizacija. Šteje na sto tisoče članov in sedi na težkih milijonih dolarjev. Ko vemo, da so Hrvatje na splošno odločni protikomunisti, se pač čudno sliši, kar poroča hrvatski mesečnik H. DOM v Melbournu. Piše, da je glavni odbor navedene organizacije "ponovno" v rdečih rokah, pa tudi veliko število podružnic. Kako je to mogoče? Navaja zgled: Podružnica, ki šteje 300 članov, je imela občni zbor in volitev delegatov za glavno letno skupščino. Udeležba je bila 22 — vsi

rdeči so bili tam, drugi niso prišli blizu. Naravno je, da so volili rdečega delegata. Podobno je baje bilo skoraj povsod. Zgolj zaradi brezbriznosti ogromne večine članstva zmagujejo rdeči. Pa ni tako le pri omenjeni organizaciji in ne samo pri Hrvatih. Po vsem svetu je najti dovolj zgledov. Ljudem je vse bolj "važno" kot redno delo v organizacijah, komunistom je pa to prva naloga. Ni čudno, da komunizem prodira naprej in naprej, svobodni svet se pa umika in — ko se lepega dne zavaj svojih izgub — jamra in tarna.

"SLOVENSKI VESTNIK" v Melbournu — imamo pred seboj letošnjo januarsko in februarsko številko, obe dokaj zapozneli — skuša nastopati naravnost junaško. S tiskano besedo nič ne toži o svojih težavah, ne more jih pa zatajiti s tem, česar ne pove. Ni mogoče prezreti, da se mu ni posrečilo postati centralno glasilo slovenskih društev v Avstraliji, moral se je spet stisniti v meje samega Melbournu — vsaj tako je podobno. Prav tako se mu ni posrečilo obdržati sodelavce, ki so veliko obetali ob času, ko je poprej na roko razmnoževani list zablestel pred nami v tisku — videti je, da mu strani urednik sam nekako napolni. Pa še urednikovega imena ne vidimo več v listu. Vendar je kar jasno, da prav njemu gre zasluga za obstoj liste. In ni majhna ta zasluga, če vemo, da si more dati opravka z uredništvom le v "prostem času", kakoršnega drugi "žrtvujemo" za odih in razvedrilo. Kako je glede naročnikov, seveda mi ne vemo. Bati se je, da tudi v tej točki ne gre dosti bolje kot v drugih pogledih. Je pa kaj čudno, da je tako. Ni v čast rojakom v Viktoriji in — morda še v Južni Avstraliji. MISLI prav gotovo v teh državah ne "izpodrivajo" VESTNIKA ali katerikoli drug list — v primeri s številom slovenske krvi tam je število naročnikov — posbej plačujočih — le malo večja kaplja v morje. Ali res ni upanja, da bi se vsaj nekoliko prebudili?

"DEVIŠKA ZEMLJA", nepregledne planjave v Kazkstanu in drugod po centralni Aziji, se je pred leti zapicila v pozornost Nikite Hruščeva. Pognal je tja celo vojsko kmetov in "kmetov", ki naj v najkrajšem času pridelajo na zemlji, ki ni nikoli rodila kaj drugega kot travnate bilke, na milijone ton raznega žita. Ni se obneslo in Sovjetija je morala začeti na debelo žito uvažati iz dežel tako zaničevanih "kapitalistov". Nikita ima cel arzenal izgovorov in pojasnil, zakaj se načrt ni obnesel, nje-

govi kritiki pa še dodatnih tucat. Teh zadnjih seveda Nikita javno ne prizna, na tihem pa verjetno tudi. Zdaj pravi, da je treba opustiti obdelovanje "deviške zemlje" v nepregledne daljave. Manj njiv, pa več umetnih gnojil. To bi se reklo: ne toliko ekstenzivno, rajši bolj intenzivno. Nikita upa, da bo vsaj to uspelo. Njegovi kritiki pa niti zdaj ne molče. Trdijo namreč, da tudi gnojil Nikitov "kmet" ne bo kaj prida rad, ker zemlja ne bo njegova, ampak Nikitova.

SMRTNE NEZGODE pod avtomobili v državi N.S.W. so letos alarmantno pogoste. Ko bodo te vrstice pred očmi naročnikov, bo gotovo številka narasla na 150. Od novega leta 1964. To bi se reklo: Vsak dan vsaj dva človeka ubijejo avtomobili. Po vsej Avstraliji seveda še toliko več. Javnost veliko razpravlja o tem poraznem dejstvu, oblasti mnogo razmišljajo in kujejo nadaljnje ukrepe. O raziskovanju vzrokov za tako število smrti pa spet in spet ugotove, da je glavni vzrok brezbriznost voznikov. Kar se nas tiče, čunstvujemo z vsemi ponosrečenci, z zadoščenjem pa beležimo, da med njimi doslej še nismo zasledili slovenskih imen. Bog daj, da bi jih tudi odslej ne. Vozniki naj pomislijo, da je celo predrzno zaupanje v božjo roko greh, kajšele predrzno zaupanje v človeško, ki vodi njihov avto!

REKA JORDAN, nam vsem tako dobro znana že iz zgodnje mladosti, je postala nedolžen povod za povečanje sovražnosti med Judi in Arabci. Država Izrael bi hotela vodo iz Jordana uporabljati za namakanje nerodovitnih pokrajin na svojem ozemlju in tako omogočiti življenje večjemu številu Judov. Arabci, ki so pod vodstvom egiptovskega Naserja, žugajo z vojno, če drugače ne bodo mogli preprečiti načrtov Izraela. Ugibajo, kako bi Jordan speljali na arabska tla, preden priteče na judovsko ozemlje. Arabsko sovraštvo do Judov gre tako daleč, da skušajo celo med današnjimi Nemci zanetiti spet preganjanje Judov — po zgledu nacističnih strahot. Naserjevo poslaništvo v Bonnu je izdalo brošure, ki jih širi med Nemci, in v njih pravi, da so Judje res doživljali mnogo preganjanja, pa nikoli brez razloga . . . Nemci se danes v ogromni večini sramujejo nacističnih časov, Arabcem je pa očitno po njih — dolgčas . . .

"**BARAGOV VESTNIK**", četrta številka, je spet izšel v Argentini. Izdaja ga od časa do časa "Južnoameriška Baragova Zveza", ki so jo ustanovili Slovenci v Argentini. Poteguje se z vsemi silami za "Barago na oltar!" V pričujoči številki je objavljeno pismo rajnega nadškofa Vovka z naslovom: "Naredite Slovenci v tujini za Barago, kar največ morete!" — MISLI so prejele večjo zalogo te šte-

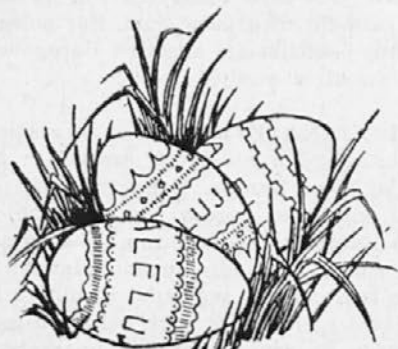
vilke **BARAGOVEGA VESTNIKA** in jih bomo brezplačno razdelili med naše ljudi. Saj poleg dela za Slomškovo beatifikacijo misel na Baragovo nikakor ne sme stopiti v ozadje.

ZEDINJENA EVROPA se v resnici poraja veliko hitreje, kot bi človek razbral in časopisja, ki izhaja izven Evrope. Tako trdi neki slovenski trgovski potnik, ki pogosto gre v Nemčijo in drugam po Evropi za svojo firmo. Začelo se je, kot splošno znano, na področju gospodarstva in trgovine, pa zmerom bolj sega tudi v politiko in državnost. Moraš pa iti tja in imeti oči ter ušesa odprta, da ti pride do zavesti. Drugod po svetu tega ne opazijo radi, ker ne gre v račune njihovim kramarskim načrtom, zato tudi ni dosti pisanja o tem. Mož, ki je te svoje misli povedal, je že prilično v visokih letih, pe je uverjen, da bo še dočkal tudi politično zedinjeno Evropo.

ORGANIZACIJA ZDRUŽENIH NARODOV je dobila novo priznanje in veljavo, ko so jo pozvali, naj napravi red na otoku Cipru med Grki in Turki. Grška večina in turška manjšina že dolgo krvavo preganjata druga drugo. Britanci so skušali posredovati, NATO naj bi prevzel odgovornost — ni se obneslo. Ko je pa varnostni svet UN sklenil, da pošlje na Ciper mednarodno vojaško silo, nekako 10,000, je bil sklep povsod pozdravljen. Tudi vladni krogi na Cipru, pa še turška in grška vlada, ki sta poprej obe žugali z okupacijo Cipra, so ga pozdravili. Vprašanje je, če so tudi grški in turški guerilci na Cipru samem s tem zadovoljni. Medtem, ko UN nabira vojake v raznih deželah in ugiba, odkod bo denar zanje in kako kmalu bodo na Cipru, se krvavo trenje na otoku nadaljuje. Združeni Narodi so dobili svetovno priznanje, pa če bo njihova organizacija prepočasi delovala, ga lahko prav tako hitro izgubijo.

MED INDONEZIJO IN MALEZIJO pa kar ni mogoče ustaviti sovražnosti Podobno je, da sta obe deželi na robu medsebojne vojne. Na vojaško posredovanje od strani Združenih Narodov menda nihče resno ne misli, saj bi bila potrebna zelo močna armada za ti dve veliki državi — kje naj jo kdo vzame? Sama beseda "svarila" pa vsaj pri Sukarnu ne bo zalegla, pa naj pride od koderkoli.

AVSTRALSKI KATOLIŠKI SKOFJE so zbovali v Wahroongi, severno od Sydneya, in se pomenili o uvedbi angleščine v mašne obrede. Kaj so sklenili, še ni znano. Pravijo, da so poslali predloge v Rim in čakajo odgovora, oziroma potrjenja. Šele potem bodo razglasili, kdaj in koliko bo angleščina nadomestila latinščino pri mašah v Avstraliji.

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Moja nova šola

Moja nova šola se imenuje Santa Maria College. V to šolo sem prvič stopila dne 4. februarja letos. Bila sem zelo vesela, ko sem zagledala med součenkami dve prijateljici. Naša nova učiteljica je prijazna z nami. Sem zelo ponosna na mojo novo šolo. Je lepa in velika, imamo dosti prostora za igranje. Imamo kar štiri "tennis courts".

Tudi v slovensko šolo še hodim. Neko nedeljo me je učiteljica Anica posebno razveselila, ko mi je pokazala barvano sliko v listu "Journal of the National Geographic Society." Na sliki sva Grumova Darja in jaz v slovenskih narodnih nošah. Sliko so naredili, ko smo dekleta iz naše šole pele pesem "Nazgovor se širi rožmarin" na Moomba festivalu v Melbournu. Upam, da bom tudi jaz kmalu dobila Journal iz Washingtona.

Sandra Hervatin, Melbourne

Zdaj sem že korporal

Lansko leto sem bil na Sunshine Technical School. Dopadlo se mi je in sem želel ostati tam. Na sredi leta pa mi je ata rekel, da me bo dal v High School. Meni to ni bilo po volji. Na tehnični šoli sem bil tri leta, zdaj pa naenkrat menjati šolo! Zdaj sem pa na svoji novi šoli že zelo zadovoljen. Samo žal mi je, da sem prišel prepozno in se ne morem učiti nemščine. Imamo dosti domačih nalog, pa jih z veseljem delam.

Mogoče se še spominjate, kaj sem vam pred nekaj meseci pisal, da bom postal pilot. Od tistega časa sem postal Corporal. Med počitnicami sem bil dva tedna v Gippslandu. Osem fantov nas je delalo izpit in šest nas je izdelalo, da smo postali korporali.

Dne 2. decembra je naša družina dobila novo članico — lepo majhno punčko. Pri krstu je dobila

ime Lidija Rozina. Zdaj je stara tri mesece, pa že govori. Seveda — po svoje. Lep pozdrav Kotičkarjem!

Marijan Lipič, St. Albans, Vic.

Ali bo prostor?

Ko sem v soboto rekla Marijanu Lipiču, naj kaj napiše za Kotiček, je takoj rekel: "Seveda bom, saj bi rad napisal vsak mesec, samo dajo naj mi prostor, pa bom 'reporter' kot p. Bazilij."

Kaj naj mu rečem?

Veselo Alelujo vsem! — Anica.

O d g v o r

Nič mu ne reci, sam naj bere: Bo prostor, Marijan, bo, samo piši. Če drugače ne, bom pa p. Bazilijevo "reportažo" malo priškrnil, pa se bo našel prostor zate. — Urednik.

DOPISNA ŠOLA ZA SLOVENŠČINO

Ker je letos izredno zanimanje za pouk slovenščine, pa mnogo otrok zaradi oddaljenosti ne more obiskovati sobotnih ali nedeljskih slovenskih šol, je odbor Slovenskega društva v Sydneyu sklenil pričeti s slovensko dopisno šolo.

Kaj je dopisna šola, gotovo vsi veste. Otroci bodo dobivali lekcije po pošti, jih predelavali pod nadzorstvom staršev ali pa sami in jih nato poslali nazaj v popravek. Lekcije bodo osnovane na vsebinski knjige "PRVI KORAKI", ki bo v par tednih dostikana.

Kdor bi se za pouk slovenščine v gornji obliki zanimal, naj to čimprej sporoči. Stroške pouka bo krilo društvo, le knjigo si bo moral vsak sam kupiti (cena knjige 10/-). K pouku se lahko priglase vsi otroci, ki so dopolnili vsaj 7. leto.

Ko nam boste pisali, sporočite starost otroka, seveda tudi ime in priimek, šolo in razred, ki ga otrok obiskuje, in ne pozabite na vaš točni naslov. Prve lekcije bomo razposlali v desetih dneh po velikonočnih praznikih.

Da nam boste delo čimbolj olajšali, vas prosimo, da nam, če ste se za pouk odločili, to tudi čimprej sporočite.

Pišite na: Correspondence School SDS

17 Louise Str.

SUMMER HILL, N.S.W.

KAKOR SVEČA JE GORELA OB MENI

H. Stanojkovič

*Bodi kot sveča! Dovolj jih je v temi,
treba jim luči, da pridejo iz nje.
Gori, izgori in nase pozabi,
tedaj zadovoljno bo tvoje srce!*

GORNJE VRSTICE NE GREDO K SRCU vsakemu, pa junakinja tega mojega spisa jih razume. Še več — ona po njih živi.

Vsak dan jo vidim, okdar sem v bolnici. Nekje na prometni cesti ob bolnici najde odprtino za svoj avto in tam ga pusti. Hip potem se že izgubi na hodniku velikega bolniškega poslopja. Imena ji ne vem, naj bo kar Svečka! Na pogled bi sodila, da sta se že srečala z Abrahamom, njen prožen korak pa vzbuja dvom. Okusno je oblečena, športni čevlji podpirajo njeno drobno hojo. Po kaj prihaja v to veliko in nič preveč mikavno poslopje?

Poglejmo za njo, ko se prikaže v bolniško sobo! Kakor slučajno stopa od postelje do postelje, vsakemu bolniku se ljubko nasmehne, temu ali onemu stisne roko, vsakemu privoščiči prijazno besedo spodbude in zaupanja. Skoraj čudežen zdravlilni vonj diha iz nje.

Poznate špitale in življenje v njih. Dolga vrsta bolniških sob, belo pobarvane stene, blede obrazi na posteljah, tekanje bolničark, nosilnice, vozički — kaj bi naštevala! Dan za dnem ista slika. Bolniki vseh mogočih narodnosti, vse mogoče bolezni in poškodbe. Ostanesh in ne zbežiš, če pač drugače ne moreš. Naša Svečka se ne naveliča, vsemu se zna prilagoditi, njen nasmeh govori jezik, ki je vsem razumljiv.

Prišel je dan operacij. Vse popoldne so odpeljali bolnice. Potem pa nazaj, nekatere za pogled bolj mrtve kot žive. Tudi name je prišla vrsta. Nič hudega mi niso obetali, pa na nobeno operacijo ne čakaš s hrepenjenjem. Odpeljali so me in nekje tam pred "teatrom" je voziček obstal, da počakam na omotenje. Pa je že bila pri meni Svečka. Stisnila mi je roko in dahnila: "Le pogum, nič strahu, vse bo dobro!" Komaj izreče, je že ni bilo. Kakor da se je izgubila. Hip na to sem se "izgubila" tudi jaz in ko sem spet prišla k sebi, je bilo vse za menoj. Znašla sem se v svoji postelji in začudeno gledala po sobi. Čez čas sem na uri izračunala, da ni bilo dolgo. Bolečin manj kot bi pričakovala.

Pride čas večerje. Bolniška soba oživi, pladenj, za plačnjem prihaja do postelj. Na mojo mizico so postavili le skodelico čaja.

Kmalu po večerji ura obiskov. Znova vse oživi. Iz čakalnice se vsipljejo obiskovalci, vsak hiti k svojcu, vsak nekaj prinaša. Pakete, sadje, rože, knjige. Ob moji postelji se tisti večer ni nihče ustavil. Tudi nisem nikogar pričakovala. Zaprta sama vase sem skušala čitati Filotejo, pa nisem mogla slediti vrsticam, še manj globokim mislim. Trepalnice so mi zlezle skupaj.

Nenadoma — lahen dotik roke. Odpremi oči, zagledam Svečko. Kakor mati nad otroka se skloni k meni.

"Tako sama? Nikogar na obisk? Kako to, zakaj tak dolgčas v uri obiskov?"

Zaprem knjigo in se spustim v pogovor. Pristopita še hišni zdravnik dežurna sestra. Povem, da imam včasih tudi jaz obiske, da pa sem vajena samote, odkar sem vdova. Če potrebujem vsaj knjig, pa morda še to in ono — za vse je pripravljena, da mi oskrbi. Povem ji, da mi je njen obisk zelo drag in nadomesti pomanjkanje drugih. Z ljubeznivim nasmehom se mi zahvali . . .

Ne morem je pozabiti — Svečke! Le kje se je vzela, kaj jo trga iz trušča in hrušča tam zunaj, da se takole daruje bolnikom? Poseben dar božji? Lastna notranja moč? Zakaj je med ljudmi tako malo takih? O, da jih je več, kako drugačno bi bilo življenje v solzni dolini!

Z B O R N I K

SVOBODNE SLOVENIJE

za leto 1964

Zelo zajetna in vsebinsko bogata knjiga.
Imamo še deset izvodov. Zelo priporočano.

Cena £ 1-10-0

MISLI

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 22. marca (CVETNA, četrta v mesecu):

Sydney (St. Patrick) ob 10:30

Villawood (Gurney St.) ob 10:15

Na obeh krajih pred mašo **spovedovanje** za veliko noč.

HAMILTON — NEW CASTLE

Služba božja za Slovence v znani cerkvi v Hamiltonu — **večerna maša** ob 6. Podrobneje v pismih. **Verjetno pride dr. Mikula.**

Veliki četrtek

Na ta dan svetega tedna je po vseh cerkvah samo ena in sicer **večerna sv. maša s skupnim sv. obhajilom duhovnikov in vernikov.**

Poizvedite za uro v bližnji cerkvi in se po najbližjih močeh udeležite. Za Slovence posebej na ta dan nič.

Veliki petek

Na ta dan je v vseh cerkvah **sveto opravilo ob 3. popoldne.** To je ura Jezusove smrti. Sveto opravilo vsebuje počestitev sv. Križa in več drugega. Nato sledi sv. maša s skupnim sv. obhajilom kot prejšnji dan.

Za Slovence posebej ta dan:

1. **Od 9 — 12 dopoldne spovedovanje v Blacktownu** v cerkvi sv. Patricka (slovenski napis na spovednici).

2. **Ob 2. pop. spovedovanje v Paddingtonu**, cerkev sv. Frančiška, nato farno opravilo velikega petka.

3. **Ob 2. pop. spovedovanje** tudi v spodnji cerkvi sv. Patricka, Sydney, ob 3. farno opravilo v gornji cerkvi.

Velika sobota

Na ta dan ni preko dneva nobene sv. maše. Šele pozno ponoči se začne sveto opravilo z blagoslovitvijo ognja, velikonočne sveče, krstne vode itd. Nato **polnočna sveta maša** in z njo praznovanje **VSTAJENJA GOSPODOVEGA.** Med mašo skupno sv. obhajilo.

Za Slovence posebej ta dan:

1. V Cabramatti ob pol dveh (1:30) **pop. spovedovanje** otrok in odraslih ter blagoslovitev velikonočnih jedil.

2. V Sydneyu (St. Patrick) **spovedovanje** pop. od 3 — 4 in blagoslovitev velikonočnih jedil.

3. V Paddingtonu (St. Francis) **spovedovanje** dopoldne 9 — 10 in zopet **zvečer** od 6 — 7.

Velikonočna nedelja

(29. marca)

1. Villawood (Gurney St.) ob 10:15, **poprej spovedovanje.**

2. Sydney (St. Patrick) ob 10:30, **spovedovanje od 9. naprej.**

3. WOLLONGONG (peta nedelja je!) služba božja ob 5. **pop.** v katedrali kot navadno. **Spovedovanje se začne ob 4.**

B R I S B A N E

Upamo, da pride k vam g. dr. Mikula za samo veliko noč. O podrobnostih vas bo sam obvestil s pismi.

Po veliki noči

Nedelja 5. aprila (Bela), prva v mesecu:

1. Blacktown ob 11:00

2. Croydon Park (sv. Janez Krstnik), COOK STREET, ob 10:30

3. CANBERRA — večerna maša, podrobnosti v pismih. **Pride verjetno dr. Mikula.**

Nedelja 12. aprila (druga v mesecu): Sydney, St. Patrick) ob 10:30.

MOLITVENA ZVEZA SA SLOVENCE

Apostolstvo molitve za ta mesec naroča moliti, da bi se kristjani resno zavzeli za postni čas po navodilih cerkvene liturgije in to tudi na zunanaj izražali z zglednim življenjem in spokornimi deli. — **Za Slovence** vse to posebej velja, zakaj le z zglednim krščanskim življenjem bomo dosegli pri Bogu ohranitev in rešitev naroda.

PRAV VESELO VELIKONOČNO ALELUJO

voščimo vsem rojakom v Avstraliji

slovenski duhovniki

ŠE ENA NEDELJSKA

SLUŽBA BOŽJA

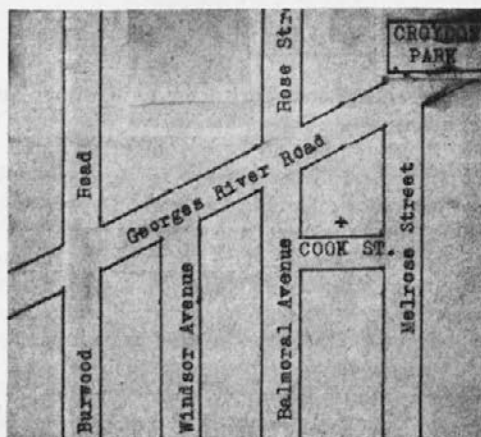
ZA SLOVENCE V SYDNEYU

Vsako prvo nedeljo v mesecu — ko gre eden naših duhovnikov v Blacktown — bo odslej maša za Slovence tudi v Croydon Parku v cerkvi sv. Janeza Krstnika na **COOK ST.**, malo pod Georges River Rd. med ulicama Belmoral in Melrose. Je zelo kratka ulica in cerkev stoji sredi nje. Ni težko najti in na vseh štirih vetrovih od Croydon Parka živite številni Slovenci. Prepričani smo, da vam bomo z uvedbo te nadaljnje nedeljske maše prav ustregli.

Prvič bo naša služba božja v omejnjeni cerkvi na **belo nedeljo ob 10:30**, to je 5. aprila, ki je prva v mesecu.

Vsi, ki vam je Blacktown preveč od rok, lepo vabljeni.

Priložen je cestni načrt, ki bo pomagal najti pot do te cerkve. Na svidenje na **belo nedeljo** in potem vsako prvo nedeljo v mesecu!

OBE NOVI CERKVENI ZASTAVI DOSPELI

Srečno se je vrnil rojak Rihard Bogatec iz Evrope in prinesel s seboj napovedani banderi: **sve-togorske in brezjanske Matere božje**.

Znano je, da je oboje zamislil p. Odilo, ki je zdaj v Melbournu. Naprosil je slovensko sestro Maksimiljano v Rimu, da je zastavi naredila, in nabral je med rojaki vsoto funtov, da je banderi plačal.

Častita sestra je napravila zares nepričakovano lepo delo. To boste priznali vsi, ko boste zastavi videli. Najprej tisti, ki boste na romanju v Maryfieldsu 15. marca. Na velikonočno nedeljo bomo eno bandero razstavili pri službi božji pri sv. Patricku, drugo v Villawoodu. Obe skupaj pa na velikonočni ponedeljek zvečer na **PIRHOVANJU** v Paddingtonu.

Potem se bomo pod tema krasnima zastavama čim večkrat zbirali na romanja sami zase, na razne druge cerkvene slovesnosti pa skupno z drugimi katolici v Sydneyu in okolici.

Naj bo izrečena lepa zahvala p. Odilu za ta

“spomin”, ki ga nam je zapustil, pa vsem, ki ste v ta namen darovali. Č. s. Maksimilijani pa tisočkrat Bog plačaj, zaslužila je neprimerno več kot je dobila!

DOSTAVEK. P. Odilo poroča: S. Maksimilijana je napravila slike in načrt za obe zastavi, izvedle so ga slovenske sestre v Celovcu, ki so prave umetnice v vezeninah. Stroški za obe zastavi z vsemi pritisklinami so bili 243 ameriških dolarjev, kar znese okoli 115 funtov. Ko je nabirka med rojaki dosegla 182 dolarjev, sem zbiranje zaključil, toda izkazalo se je, da je za eno zastavo (sprva smo mislili samo na svetogorsko) denarja preveč, za dve premalo. Tedaj sem iz dohodkov od prireditvev in izkupička gramofonskih plošč dodal sam še 60 — in naročil tudi zastavo Marije Pomagaj, da bosta obe iste vrste — res pravi dvojčki. Prav vesel sem, da se je načrt posrečil in boste imeli rojaki v Sydneyu res nekaj lepega za svoje verske nastope. Česttam vam. — P. Odilo.

NEW SOUTH WALES

Sydney. — Veliko pritožb imajo starši zoper otroke in pravijo, da je dandanes vzgoja otrok težka reč. Zgodi se pa, da otroci začutijo, kako potrebna (in verjetno težka) je vzgoja staršev. Dva taka primera sta mi prišla za ušesa. Droben sinček je pokaral očeta z besedami: "Očka, zakaj pa govoriš z mano po angleško, ko veš, da slovensko znam". Drugi fant, malo večji, je skrival cigarete očetu in materi, dokler se nista odvadila kaditi. Tako torej tudi otroci znajo vzgajati starše. Pa je treba še to povedati: V obeh primerih je prišlo na moja ušesa od strani staršev, ne od dečkov. Dobro znamenje! Dokaz, da so starši ponosni na to, da jih vzgajajo otroci. Kako bi otroci to mogli, če bi ne bili — dobro vzgojeni, ha! — Piperčan.

Sydney. — Prosim, dajte med dopise sporočilo, da sem naprošen poizvedeti, kje v Avstraliji se nahaja **Izidor Bratoš**, doma iz vasi Dolnje Vreme pri Divači, po poklicu pek. Njegov zadnji naslov je bil v Melbournu. Naj se oglasi na naslov MISLI, kjer bo zvedel, zakaj ga iščem. Ako sam ne dobiva lista, naj bo kdo drug tako prijazen, da ga opozori na ta dopis. Prav lepa hvala, kdor bo to storil. — **Naročnik.**

VABILO NA PIRHOVANJE

(Povelikonočna zabava)

Velikonočni ponedeljek, 30. marca 1964
ob 7:30 zvečer

V TOWN HALL veliki dvorani, Paddington
Domača družba in godba

Dar pri vratih po navadi.
Lepo vabi

Slovenska Karitas

NEDELJSKI POPOLDNEVI

DOLGOČASNI?

Mnogi, zlasti samski moški, ne vedo, kam z njimi. Posebno v hladnih mesecih. Morda bo ustrezno z naslednjim povabilom:

Prihajajte čitat liste in časopise, igrat šah, razgovarjat se in tako dalje, v dvoranico Slovenske Karitas ob 2. popoldne do večera.

Dvoranica je v poslopju poleg cerkve sv. Frančiška v Paddingtonu. Med tednom ob določenih večerih jo uporabljajo pevci, godbeniki in odrski igralci, ob nedeljah doslej nihče. Zato je vsakdo dobrodošel.

Vhod od cerkvene strani in tam na desno v pritličju.

Odrpta bo prvič v nedeljo 22. marca. Vabljeni!

VICTORIA

Geelong. — S tem dopisom obveščam rojake v Geelongu, da se na velikonočni ponedeljek 30. marca ob 2. popoldne vrši letna skupščina našega Slovenekaga kluba. Zbrali se bomo v dvorani Free Library Hall, McKillop St., East Geelong. Vabljeni in zaželeni vsi Slovenci v Geelongu. Pridite na skupščino in pokažite zanimanje za slovensko bodočnost med nami in za gradnjo Slovenskega kluba. Brez pomoči in sodelovanja vseh ga ne moremo zgraditi. Kličem še enkrat: zberimo se in skupaj premislimo, kako ohraniti tudi tu slovenski narodni značaj z vsemi priljubljenimi običaji, ki tako radi mislimo nanje, kadar se spomnimo rojstne domovine. Na svidenje! — **Tajnik Sl. kluba.**

Geelong. — Če bi ne poznal MISLI tako dobro, kot jih poznam, bi mislil, da lažejo. Zdaj pa pravim, da se včasih zmotijo. Zmotno je tisto, kar smo brali v februarški številki, namreč da so se Kraševci uvrstili med napadalce, odkorakali proti Vipavi in zavzeli Slap, ki tako nerodno leži, da se skoraj v Vipavi namaka. Če so kakšni Kraševci poslali v Misli tako poročilo, kar povejte kdo so, jih bomo Vipavci pognali nazaj kamor spadajo. Sicer pa ugibam, če je urednik MISLI še cel in zdrav. Če je v Sydneyu kaj Slapencev, so mu gotovo zagodli kakšno hujšo kot on njim, ko jih je napravil za Kraševce. Ampak če bo ta dopis zagledal beli dan v MISLIH, ni treba ljudem vedeti, kdo ima tako dolg jezik in tako špičasto pero, zato je moj podpis samo — Vipavec.

Kew. — Brat išče brata: Franc Urankar, 24 Charles St., Carlton, je nedavno prišel iz Evrope. Tu išče svojega brata Ivana, ki se že dolgo ni oglašil domačim. Naj se javi sam ali pa naj Francetu pove o njem kdo drug, ki ga pozna. — P. Odilo.

ČE NOČEŠ POSTATI DEBELUH

debeluška

Dr. L. Ukmar

PRI VSAKI HRANI NAJPREJ PREMISLI, koliko vsebuje vode in koliko vode živilo pri kuhanju izgubi ali se je nasrka. Voda ni hranilna, lahko zastaja v telesu, nima pa nobene hranilne vrednosti. Vsaka povrtnina ima zelo visok odstotek vode, preko 90%, hranilnosti zelo malo. Krompir, katerega dolžijo, da je zelo hranilen, ima tudi preko 90% vode. Tako ima 15 funtov kuhanega krompirja isto hranilnost kot ena žlica masti. Če ga pražiš na masti, je pa drugače, izgubi vodo in se nasrka masti. Takega se moraš izogibati.

Sadje spada v vrsto povrtnine, ima malo redilnosti, pa velik odstotek vode. Smeš se najesti enega ali drugega do sitega, a le pazi, koliko zabele si dodal. Zabela, pa naj bo to mast, maslo, margarina ali olje, je najbolj redilna. Vsebuje res nekaj vode (10-18%), pa če na nji pečeš, voda shlapa (1 gram maščob ima 9 kalorij).

Meso ima 5 kalorij na gram, pa je vseeno, kakšne vrste je: kokošje, ribje, goveje, vampi ali jetra. Meso se pri pečenju in kuhanju skrči, moreš ga mnogo pojesti, da si sit. En funt da 2,280 kalorij, skoro dvojno količino kalorij, ki jih žen-

KLUB TRIGLAV SYDNEY

vabi na zabavo

v soboto 4. aprila 1964
ob 8. zvečer

DISPENSARY HALL

432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba
Vsi lepo vabljeni

ska potrebuje na dan, če ne bi ničesar drugega jedla. Zaleže za več kot 30 jajc.

Fižol je tudi beljakovina, "meso revnih", enako, kot so jajca in meso, pa ta se pri kuhanju nasrka vode in mnogo manj zaleže kot meso. Če se mesa drži še mast, je pač bolj redilno kot suho meso brez masti. Največ masti se drži svinjskega mesa.

Škrob in sladkor imata po 4 kalorije na en gram. Škrobi so žita, tudi riž, krompir, kostanj. Teh se debeli bojijo, pa so manj redilni kot meso. Zraven vsebujejo še mnogo vode, kot sem že povedal o krompirju, imajo pa res to lastnost, da pospešijo pri prebavljanju hrane, pa naj bo meso, ali kar že, da se hrana v preveliki meri spremeni v maščobe, pa le pri onih, ki jedo enkrat na dan in pri debeluharjih. Vedi pa, da sladkarije (torte, pice itd.) niso iz same moke in sladkorja, temveč tudi iz masla, in maslo je maščoba, enako kot svinjska mast. Donuts (krofi) so napojeni masti, zato so tako redilni.

Kruh ima zelo visok odstotek vode, je malo redilen, če ješ suhega, druga pesem pa je, če ga namažeš z maslom, sirom, ali marmelado.

Alkohol je tudi hranilo. Kdor je predebel in ima namen shujšati, se mora odpovedati alkoholu.

To je vse, kar moramo vedeti in upoštevati pri "shujševalni kuri". Tehtanje različnih živil in merjenje po čašah, žlicah, prične presedati. Omejimo čim bolj mogoče uporabo maščob, rabimo od teh le olje (ker pospeši razpad maščob, holesterina v krvi), ogibajmo se sladkarij in alkohola, sorazmerno jejmo čim več povrtnine, sadje, količino mesa znižajmo, jajca jejmo kuhana ali mehko kuhana, da se izognemo masti. Izogibajmo se sirov, ki vsebujejo maščobo in beljakovine in so precej redilni.

Slovenska sobotna šola v Leichhardt, Sydney, se je spet začela v febr. 1964.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 4-0-0: Vlasta Cergol;

£ 2-0-0: Franci Bresnik, Alojz Korošec, Milan Beribak;

£ 1-10-0: Franc Narobe, dr. Emil Miglič, Janez Erpič;

£ 1-0-0: Slavko Hrast, Miro Colja, Franc Arnuš, Štefka Tomšič, Maks Mali, Jože Koprive, Štefka Markuža, Maks Hartman, Neimenovana, Peter Bizjan, Stanko Pevc, Franc Vravnik, Zvonko Hercog, Franc Danev, Ivan Mesar, Branko Jerin, Branko Kalc, Emil Pantner, Olga Kovačič, Štefan Vučk, Marija Kos, Gvido Florenini, Anton Čečko, Slavko Drezga, Tončka Mavrič, Ana Kuri, Karel Štrancar, Jože Marinč, Maks Serdinšek, Drago Ilijaš, Lucijan Mozetič, Alojz Mezgec, Frank Komar, Ciril Škofič, Iva Držar;

£ 0-10-0: Alojz Hrast, Lina Grasmayr, Ana Renner, Zdenka Novak, L. Smuc Sr., Anton Kustec, Fanica Lasič, Jos. Rupnik, Vlado Trampuš, Rafaela Bernes, Emil Kalčič, Dušan Saksida, Štefan Šernek, Mario Buckovič, Jože Vičič, Peter Stepančič, Jože Skala, Silvo Pregelj, Marica Tavčar, Ru-

dolf Hlis, Ivanka Batagelj, Franc Flajnik, Marija Zai, Rudolf Vitez, Jože Slavec, Jožica Lelia, Franc Ban, Jože Grča, Franc Uršič, Herman Lavrenčič, Janez Bugar, Franc Salamon;

£ 0-5-0: Franc Pozman.

Prisrčna hvala vsem navedenim in onim, ki še pridejo!

DAROVI V DRUGE NAMENE

Za misijonarja p. Poderžaja: £ 13-6-11 Mici Pustotnik; £ 10-0-0. Neimenovan; £ 1-0-0: Franc Danev, Anton Šajn, Julij Bajt, Franc Vrabc, Frances Stibilj, G. Marinovič, Marjan Hrib, Štefan Boleley.

Za akademski dom KOROTAN na Dunaju: £ 10-0-0: Neimenovan; £ 2-0-0: Anton Logar; £ 1-0-0: Zorka Kovačič, Silvo Lampe, G. Marinovič, Vida Kunstelj; £ 1-10-0: Alojzij Korošec; £ 0-10-0: Jože Kočar.

Prisrčna hvala tudi za te darove. Prav lepo se priporočamo za nadaljnje. Saj sta ti dve zbirki simbol in opomin, kako moramo imeti pri srcu svoje verske in narodne zadeve!

DOMISLICE

DA NE PADEJO

Dve skupini ljudi sta, ki morata skrbno paziti, da ne padeta. V prvo skupino spadajo državne vladarice, v drugo pa mlada dekleta.

NE DRŽI

"Berem, koliko ljudi dandanes na cestah konča. Prihaja mi na misel, kako stari pregovori izgublajo veljavo. Na primer tisti, ki pravi, da je ozka in raskava cesta, ki vodi v nebesa. Pa so v resnici vedno bolj široke in vedno bolj gladke".

Nekdo mu je odgovoril:

"Dragi moj, grob še niso nebesa".

MOŠKI VLADAJO SVET

Po mnenju žensk dosti slabo. Pa vendar ženske ne morejo prodreti na odločilna mesta. Neka senatorica je povedala, kako je to:

"Če ženska hoče uspeti v javnem življenju, mora biti dvakrat tako sposobna kot moški, pa bodo še rekli, da je šele na pol pota za moškim."

"Najhujše je to, da imajo tako mnenje o ženskah celo — ženske", ji je eden moških pritrdil.

DA SE PRAV RAZUMEMO

Je rekla stara gospa dečku, ki ga je srečala na cesti in ji je vedel pokazati pot do postaje:

"Zelo vljuden fant si, le tak ostani! Kaj pa misliš postati, ko boš velik?"

"Sledil bom stopinjam svojega očeta in drugih mož, ki so taki, kot moj oče".

"To je pa lepo, da svojega očeta tako visoko ceniš. Gotovo že zdaj hodiš po njegovih stopinjah."

"Nak, zdaj pa še ne. Sem še premajhen".

"Velik res še nisi. Pa po malem bi že lahko začel. No, pa mi povej, kaj je tvoj oče".

"Vlomilec in tat, pravi mama."

"Joj, pa menda ne boš tudi ti kaj takega!"

"O ne! Policaj bom!"

DVOJE GLAV — DVOJE MNENJ

Nikita Hruščov je ogledoval abstraktne slike. Vprašali so ga:

"Ali razumete?"

"Kako bom razumel, ko niti ne vem, če je umetnik slikal s čopičem ali mu je platno pomazal osel z repom".

Rajni francoski predsednik Rene Coty je ogledoval abstraktne slike. Vprašali so ga:

"Ali razumete?"

"Dolga leta življenja so me naučila in mi dala razumeti, da so v življenju vrednote, ki jih jaz ne razumem, pa kljub temu ostanejo vrednote."

SE TRETJE MNENJE

Bila je tudi razstava "primitivnega" slikarstva. Kazali so slikarje ljudi, ki so živeli pred več tisoč leti, menda še v podzemeljskih jamah.

Eden glalalcev je rekel:

"To je pa res primitivno. Za vsako sliko takoj, veš, kaj predstavlja".

UGANKE REŠENE

1. Križanka

Vodoravno: 1 stran — 6 prah — 10 P S — 12 trot — 13 oreh — 14 ero (tika) — 15 rop — 16 proč — 17 klep — 18 AG 19 Todd — 20 Anita — 21 Sidol — 23 arbiter — 25 trapa — 26 nesnaga.

Navpično: 1 strast — 2 Trogir — 3 rop — 4 at — 5 N — 6 prodan — 7 reč — 8 ah — 9 h — 10 preteg — 11 sopara — 13 Ord — 14 elita — 16 pola — 17 Knin — 19 top — 20 abs. — 22 da — 23 re.

2. Vinograd.

LEPA NAŠA DOMOVINA,
OJ JUNAŠKA ZEMLJA MILA

Rešitev poslali: Jože Grilj, Franc Koren, Francika Štiblj, Karla Twrdy.

HUDOBNA VELIKONOČNA ANEKDOTA

Ne vem, koliko je res, pa tako sem bral. Če je to o goriški branjevkah obrekovanje ali samo opravljanje, nisem skušal dognati. Ko pa imam namen voščiti vsem rojakom po vsem svetu vsele velikonočne praznike, zakaj ne bi nekaj pripisal, kar ni za zglede, za pouk pa kolikor toliko.

Na veliko soboto po vseh cerkvah blagoslovijo vodo. Voda potem ni za umivanje, ampak za škropljenje. Goriške branjevke pa ne zaupajo, da bi jih škropljenje z blagoslovljeno vodo dovolj umilo. Zato so si iznašle svoje ceremonije, ki se jih vsako leto vestno drže.

Ne veliko soboto se zberejo pri znamenitem vodnjaku na trgu TRAVNIK in se tam pridno umivajo. Prepričane so, da si s tem izmijejo vse grehe opravljanja in obrekovanje, ki so se jih nalezle v celem preteklem letu.

Hudobija te velikonočne anekdote se pa s tem še ni izčrpala. Dostavlja namreč: Takoj po tem "obredu" pa branjevke začno znova — opravljajo, obrekujejo, goljufajo in zmerjajo svoje odjemalce po vseh starokopitnih pravilih in to delo jim gre prav dobro od rok vse do naslednje velikonočne sobote.

Torej to sem povedal zato, da vam bo moje voščilo za veselo alelujo šlo bolj globoko v srce! — L. Mozetič.

SLOVENSKI FANTJE

Želite se seznaniti s slovenskimi dekleti v domovini? Prišite na spodnji naslov. Tajnost zajamčena!

Morda želite naročiti gramofonske plošče slovenskih narodnih pesmi ali knjige? Sploh kako uslugo iz Evrope ali Amerike? Javite se!
TONI GARBAJS 5602-Langenberg/
Rhld.
Finkenstrasse 10 WEST GERMANY

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak
VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

DVE HARMONIKI NAPRODAJ

ELEKTRA — 80 basov — £ 25-0-0

HÖHNER — 80 basov — £ 30-0-0

Obe dobro ohranjeni. Obrnite se name:

Franc Danev, 78 Edenholme Rd.
Five Dock, Sydney.

Snažne lepe sobe z vso postrežbo za izletnike, kopalce, letoviščarje.

"BLUE WATERS"

gostišče med Sydneyem in Palm Beachem
Izborna kuhinja, bus pred poslopjem,
do prodajalen 3 minute.

1687 Pittwater Road, Mona Vale.

Tel. XX 3626

Priporoča se **H. Stanojkovič**

BALKANIA

33 CAMPBELL ST., SYDNEY

Kontinentalna prodajalna glasbe in knjig

GRAMOFONSKE PLOŠČE: narodne pesmi, kolo-ples, orkestri.

KNJIGE: najboljša dela domačih in tujih pisateljev, učbeniki za razne jezike, zlasti angleščino. Slovarji.

PERIODICNI LISTI: dnevniki, tedniki, mesečniki.

Ves navedeni tisk lahko dobite tudi pri:

GREEN NEWSAGENCY, 269 Crown St., Wollongong.

V. DRAZDIL, General Store, Migrant Hostel, Unanderra, NSW.

CABRAMATTA NEWSAGENCY, 200 Railway Pde., Cabramatta, NSW.

PIDGEON NEWSAGENCY, 309 Hunter St., Newcastle, NSW.

HOLLIS NEWSAGENCY, 158 Sharp St., Cooma, NSW.

W.K. SMITH NEWSAGENCY, 35 Wentworth St. PORT KEMBLA.

A.G. PHILLIPS NEWSAGENCY, Civic Centre, CANBERRA.

Naše plošče lahko dobite tudi pri:

UNIVERSAL RECORD CO. 109 Gertrude St., Fitzroy, VIC.

Najlepše voščilne karte (božične, velikonočne odtokake iztokake vz (td) dobite pri nas.

Vsem rojakom: VESELE

VELIKONOČNE PRAZNIKE!

Obiščite nas, pišite nam, javite se nam po telefonu: 211-3956

ČITAJTE, KADAR IMATE ČAS!

Jožef Obreza

Skopuh je povabil znanca na kosilo, ker ga je skušal pri sodni razpravi dobiti na svojo stran. Jedla sta juho, sir in zelenjavo. Ko sta poobedovala, je skopuh vzdihnil:

"Prijatelj, zelo sem vesel, da ste se odzvali mojemu vabilu. Bilo mi je v veliko čast. Kdaj vas smem spet povabiti?"

Počlašeni gost ni dolgo premišljeval. Dejal je: "Najbolje bo, če kar takoj zdaj".

* * *

"Tonče, ali mi hočeš nadediti uslugo? Nocoj imam sestanek z Marico, veš, prvi sestanek. Ali bi ne hotel iti z menoj?"

"Ali si nor! Bi vama bil čisto odveč."

"Nikakor ne, Tonče. Ko bo tebe videla, bom imel drugič več sreče in uspeha pri njej."

* * *

Poslovodja novemu pomočniku:

"Poglej, pravkar spet prihaja k nam profesor Raztresen. Z njim moraš biti zelo prijazen. Imamo dosti dobička od njega."

"Kaj pa kupuje pri nas?"

"Vselej, ko pride, kupi dežnik, ga pošteno plača, se poslovi, dežnik pa pozabi vzeti s seboj."

* * *

Plešec se je pritožil brivcu:

"Prav za prav je krivično, da moram za striženje plačati prav toliko kot kdo s košatimi lasmi."

Brivec mu je pojasnil:

"Saj ne plačate za striženje, plačate za iskanje las po vaši goli lobanji."

* * *

Kosmatin brivcu: "Malo pazite, prosim, sem bil pravkar v pivnici in sem precej okajen".

Brivec kosmatinu: "Nič za to. Prav tako je z menoj. Malo pazite, prosim".

* * *

Sodnik: "Pokradli ste torej poleg denarja tudi prstane, ure in še nekaj druge zlatnine. Ali priznate?"

Obtoženec: "Seveda priznam, gospod sodnik. Jaz se vestno držim stare resnice, da sam denar človeka ne osreči."

* * *

Letoviščar mlekarju: "Koliko bom plačal pri vas za kupico mleka?"

Mlekar: "Trideset dinarjev, če boste sedli za mizo. Če ga popijete stoje, je pa dvajset dinarjev."

Letoviščar: "Če pa stojim na eni nogi — koliko?"

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

GRAMOFONSKE PLOŠČE SLOVENSKE

PESMI

Poje pevski zbor TRIGLAV v Melbournu

Dve plošči, vsaka stane £ 2-0-0

I. — Sinoči je luštna noč bila — Pobratimija — Kaj ti je, deklica — Vinček moj — Dekle na vrtu — Briška — Od Celja do Žalca — Klic Triglava — Orkester.

II. Regiment — Kako bom ljubila — Furmanska — Ne tožim — Peklenski večer — Hišica ob cesti — Gor čez jezero — Angelček varuh moj — Rasti, rožmarin — Slišala sem ptičko pet — Orkester.

Plošče dobite pri p. Baziliju v Kew, v Slov. Domu in pri Vladu Trampušu: 17 Birchwood Ave., Fawkner, Vic.

V Sydneyu pri p. Valerijanu v Paddingtonu

Za nakup se priporoča zbor TRIGLAV

VESELO VELIKO NOČ!

Dr. J. KOCE

37 HEIDELBERG RD., CLIFTON HILL, MELBOURNE, VIC.
Tel. 48-6759

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREŽBO GLEDE DARILNIH POSILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNI KOLESI, BIKIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDAJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJSNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIŽIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtíči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHIŠTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli